ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6ον ΑΡΙΘ. 411
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 19 3
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Δραχ. 10.— ἑξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ

ΙΔΙΑ ΗΠΚΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΕΛΛΑΣ

Χρονικά

Τὸ αἰωνίον φάντασμα

Γνωρίζετε τὸ πλωτὸν φάντασμα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τῆς Μεσογείου; Εἶνε τὸ Τουρκικὸν καταδρομικὸν «Χαμηδιέ» τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ πρῶτόν του κατόρθωμα ἐπλανήθη εἰς ξένας ζώνας καὶ εἰς οὐδετέρους λιμένας διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγην ἀναπνοήν.

Ἡ ἀναπνοή του συνίσταται εἰς τὴν προμήθειαν γαιανθράκων διὰ πέντε ἡμέρας, τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖται, ποῖοι καλοὶ τῆς Τουρκίας φίλοι καταπατοῦντες τὰ διεθνῆ νόμιμα, ἐπρομήθευσαν εἰς τὸ «Χαμηδιέ.» Ὁ αὐτοεξόριστος τῶν Δαρδανελλίων ἐνοσταλγήσε πολὺ γλίγωρα τὰ πάτρια ὕδατα πρὸς τὰ ὁποῖα διευθύνεται. Δυσυχῶς ὅμως ὁ δρόμος του δὲν φαίνεται καὶ τόσον ὁμαλός, καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον νὰ παραπλανηθῇ ἀκουσίως καὶ νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸν Ναύσταθμον τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἡ «Μακεδονία» θὰ ἐπιδαψιλεύσῃ πρὸς αὐτὸ τὰς νενομισμένας, τιμὰς εἰς ἀνάμνησιν παλαιᾶς γνωριμίας των εἰς τὴν Σύρον.

Ὁ Τουρκικὸς Τύφως

Ὁ Τουρκικὸς τύπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐχθροπραξιῶν γράφει ἀθάνατα πράγματα. Θὰ ἦτο κρίμα ἐὰν οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑλλάδος» δὲν ἐλάμβανον γνῶσιν μερικῶν ἐξ αὐτῶν. Ἡ «Σερμπεσῆ» λόγου χάριν εἰς τόνον θρησκευτικοῦ ἀμανὲ λέγει τὰ ἑξῆς:

—Θεέ μου! Μὴ ρυπαίνῃ: τὸ στέμμα 300 ἑκατομμυρίων Μουσουλμάνων. Συνένωσον τοὺς ὕμνους, οἵτινες θλιβερῶς κυλιόμενοι ἔρχονται ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὁριζόντων τῆς Ἀραβίας, τοῦ Τουράν, τῆς Περσίας, τῆς Σινικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Αἰγύπτου, τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς Βεγγάζης πρὸς τὸν Ἀλλὰχ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Τσατάλτσας καὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ τῶν νικητῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως, τῆς Σκόδρας καὶ τῶν Ἰωαννίνων!» Ἀμήν!

Οἱ καϋμένοι οἱ Τοῦρκοι πῶς ἀλλαξαν εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν! Πρὶν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος τὸ ὕφος τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ Τοῦρκοι δημοσιογράφοι ἦτο κἄπως διαφορετικόν. Ποῖος θὰ λησμονήσῃ ἐκείνους τοὺς στίχους λόγου χάριν ποῦ ἐδημοσίευσαν μόλις ἔγινεν ἡ ἐπιστράτευσις:

«Μὲ τὸ τουφέκι μου θὰ κάνω, τοὺς ἀνθισμένους κάμπους, νὰ γίνουν κοιμητήρια. Καὶ στὴν ἱστορία θ' ἀφήσω, ἕνα τέτοιο ρήμαγμα, ὅπου σὲ δέκα αἰῶνες, νὰ μὴ ξαναφυτρώσῃ πειὰ πολιτισμός.»

Ἔτσι ὅμως εἶνε ὁ Τοῦρκος. Μόλις ἐπείσθη ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε πλέον κατακτητὴς τὸ ἔρριξεν εἰς τὸν ἀμανέν. Καὶ εἶνε περισσότερον τώρα εἰς τὸ στοιχεῖόν του. Σ. Σ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

— Εἰς τὴν Ἤπειρον ἐξηκολούθησε τὴν ἐνέργειάν του τὸ πυροβολικόν μας.

— Τὸ ἀεροπλάνον Ἀδαμίδου ἀνεγνώρισε τὰς ἐχθρικὰς θέσεις καὶ ἔρριψεν ἐντὸς τῶν κατασκηνώσεων τοῦ ἐχθροῦ βόμβας ἀποτελεσματικῶς.

— Μέρος τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ τοῦ Δυρραχίου μετέβη εἰς Σκόδραν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Μαυροβουνίων.

— Ὁ πολιορκητικὸς τῆς Ἀδριανουπόλεως στρατὸς ἐπέσπευσε τὸ πῦρ τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τῶν νοτιοανατολικῶν φρουρίων τῆς πόλεως.

— Ἐξελέγη ὁ νέος Πατριάρχης, ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός.

Ο ΝΕΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

τέως Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Γερμανός, ὁ ἐκλεγείς προχθὲς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ

Μπορεῖ τὸ πυροβόλον νὰ κροτῇ, τὰ λυσσοτούφεκα νὰ σκορποῦν τὴν γιαουρτσιακὴν σφαγὴν των, ἑκατόμβαι θυμάτων νὰ ἐξαπολύνωνται εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, νίκαι καὶ ἥττες νικοῖ νικώντων καὶ νικωμένων νὰ λαμβάνωσι χώραν, ὑψηλὰ κατέλλα καὶ μεγαλόσχημα τρομπλωματῶν νὰ πηγαινοέρχονται ἀνήσυχα μὲ πυρετώδη κίνησι· μπορεῖ τέλος ὁ κόσμος νὰ χαλνῷ, νὰ φλέγεται, νὰ πυροπλῆται, ὅλα αὐτὰ ὅμως συλλήβδην καὶ ἀθρόα δὲν ἔχουν καμμίαν δύναμιν εἰς τὸ νὰ κάμουν τὸν μικρούλην πρωτοτὸν βλαστὸν τῆς Ἀφροδίτης ν' ἀποθάνῃ ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀπὸ τὰ ἀόρατα τοῦ ἔρωτος βέλη γεμάτην φαρέτραν του.

Καὶ ἐφόσον μὲν ὁ ἀεικίνητος αὐτὸς κόμβος ἐντὸς κύκλου ἀτόμων, ποῦ οἱ ἄλυσοίδεσμοῦ ὑμεναίου δὲν τὰ ἐστέρησαν τῆς προσωπικῆς των ἐλευθερίας καὶ τοῦ δικαιώματος νὰ διαθέτουν κατὰ βούλησιν τὸν ἑαυτόν των, εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφοροι αἱ αἰσθηματικαὶ του ἐπιχειρήσεις· ὅταν ὅμως, ὅπως πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸν Πειραιά, ἐκτείνῃ τὴν ἐνέργειάν του καὶ εἰς ἔγγαμα πρόσωπα, καὶ δὴ γονεῖς τέκνων, τὸ πρᾶγμα καταντᾷ κυριολεκτικῶς σκανδαλῶδες καὶ ἐπικίνδυνον. Θὰ ἐδιαβάσατε βεβαίως ὅτι ἐσχάτως εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἕνας πατέρας τριῶν τέκνων καὶ μία μητέρα τεσσάρων ἀλληλοερωτευθέντες ἀπήχθησαν ἐκουσίως, ἐγκαταλείψαντες εἰς τὴν τύχην τὰ παιδιά των.

Δὲν ξέρω τί θὰ εἰπουν οἱ διάφοροι φιλόσοφοι καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ αἱ ριζοσπάστιδες σουφραζέται· ἐκεῖνο ὅμως, ποῦ κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ γίνεται, ὁσάκις παρουσιάζονται εἰς τὸν τόπον μας τοιαῦτα φαινόμενα, εἶνε μία συνολική ἐκμέρους ὅλου τοῦ τόπου ὀμοβροντία ἐπιθετικῆ κατὰ τῶν ὄντων αὐτῶν, ποῦ μὲ τὴν μεγαλύτεραν ἀσυνειδησίαν κατακοπηνίζουν μέχρι θεμελίων τὸ μόνον οἰκοδόμημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ σημερινὴ κοινωνία, τὴν οἰκογένειαν. Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ διαθέσῃς τὸν ἑαυτόν σου, ἐφόσον εἶσαι ἄγαμος. Ἐὰν ὅμως χορεύσῃς τὸν Ἡσαΐαν καὶ ἀποκτήσῃς παιδιά, παῦε πλέον ὁ ἔρως νὰ εἶνε δικαίωμά σου.

Ὁ Μόνος

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

LACRYMA RERUM

Ἄμοιρη. Τὸ σπιτάκι μας ἐστοίχισεν ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σου τὴ θλιμένη.
Στοὺς τοίχους, στὸν καθρέφτη, στὰ εἰκονίσματα ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σου κάτι μένει.

♣

Κάτι, σὰ μόσχου μυρουδιὰ κι' ἁπλώνεται καὶ τὸ φτωχὸ σπιτάκι πλημμυρίζει, κάτι σὰ φάντασμα θολὸ κι' ἀνέγγιχτο κι' ὅπου περνάει γοργὸ τὸ κάδε ἀγγίζει.

♣

Ἔξω βαρύ, μονότονο ψυχάλισμα δέρνει τὴ στέγη μας· καὶ τότε ἀντάμα τὰ πράγματα, ποῦ ἀγιάσανε τὰ χέρια σου ἀρχίζουν ἕνα κλάμα κι' ἕνα κλάμα...

♣

Κι' ἀπ' τὴ γωνιὰ ὁ καλὸς τῆς λήθης σύντροφος τὸ ἀγαπημένο μας, παλιὸ ρολόϊ, τραγουδιστὴς τοῦ χρόνου κι' αὐτὸς φεύγοντας ρυθμίζει ἀργά, σφιχτὰ τὸ μοιρολόϊ.

Λάμπρος Πορφύρας

ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ Χουσεΐν, κάθεται σ' ἕνα πέτρινο ἐδώλιο, δίπλα στὴ πόρτα του ποῦ ἐσκίαζε μιὰ συκιὰ καὶ βλέπει ἐμπρός του τὴ νύκτα, ὅπως βλέπει κανεὶς τὴ θάλασσα. Τὸ χωριό, ποῦ εἶχε πειὰ ἀποκοιμηθῆ, ἐμοιαζε ἕνα σωρὸ σκοπέλους· τὰ σπίτια, ποῦ ἐκάπνιζαν, ἀπροσδιόριστα σπήλαια σὲ ἄγρια μυστήρια, ἐδεσπόζανε σὲ μιὰ πεδιάδα, σκαμένη ὅπως ξηρὸ κοχοῦλι, καὶ ἐκεῖ ἀπελαμβάνανε τὸν ἥλιο καὶ τὴν αὔρα, προφυλαγμένα ἀπὸ τὸ βορρᾶ, τὰ ρόδα, τὸ πλέον ἀρμονικὰ τῶν βουλγαρικῶν πεδιάδων. Αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ στήτια ἦσαν ἀρωματισμένα. Ἀπ' τὴν πεδιάδα σ' αὐτὰ, ἀνέβαινε αἰώνια τὸ ἀόρατο μύρο τῶν ρόδων, ποῦ κάποτε μὲ τὸ φεγγάρι ἐφαίνοντο χιονοκέπαστα ἢ μαργαριταρένια.

Ὁ Χουσεΐν ἐρέμβαζε σ' ἀόριστα καὶ ἡδονικὰ πράγματα, ὅπου ἔπλεε ἕνα σχῆμα γοητευτικό, ἕνα πρόσωπο φωτεινὸ ποῦ εἶχε τὴ ψυχὴ αἰθέρι.

Αὐτός, ἐρχούταν ἀπ' τὲς χῶρες τῆς Μικρῆς Ἀσίας μὲ πνεῦμα χρωματισμένο καὶ φαντασία σκεπτική. Ἦταν σὰν ἕνα πνεῦμα πρωτπλανώμενο στὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε μείνῃ πολὺ καιρὸ στὴ Πόλι κ' ἐκεῖ ἐγνώρισε τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους σὲ περιπέτειες εὐθυμίας. Καὶ ἐτραγουδοῦσε· ἐτραγουδοῦσε μὲ τὸν τρόπο αὐτῶν τῶν φιλησδίνων Ἀραπάδων, ποῦ στὴν Ἀρχαία Ἰσπανία, δὲν ἐσκέπτοντο παρὰ εἰς τὴ καλοπέρασι τῆς ζωῆς, εἰς τὴ νωθρότητα καὶ στὲς τέχνες, μακρυὰ ἀπὸ βάρβαρο φανατισμὸ καὶ τῆς ἄγριες μάχες, καὶ τοὺς ἐπεκαλεῖτο συχνά, γιατὶ ἤτανε συνδεδεμένος μαζί τους μὲ τὸ μυστηριῶδες σῦρμα ἑνὸς παρελθόντος, στὸ ὁποῖον ἤτανε παράδοξα πιασμένος. Κατὰ τύχην ἀφῆκε τὴ Κωσταντινούπολι· ἀνέβηκε σ' ἕνα κάτασπρο ἄλογο, μιᾶς ὑπέροχης καλλονῆς, ἐγύρισε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἐπέρασε τὴν Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία, πάντα γιὰ τὴν ἀναζήτησι τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς ἀγνώστου θεᾶς, ποῦ ἡ ψυχή του καὶ ἡ φαντασία του εἴχανε σιγὰ—σιγὰ σχηματίσῃ εἰς τὸ λογισμό του, σὰν μιὰ ἄλλη ἀνήκουστη καὶ ἐξαίσια.

⁂

Ἕνα βράδυ, εἶχε παρουσιασθῆ σ' αὐτὸ τὸ βουλγαρικὸ χωριό, δίπλα σ' αὐτὴ τὴ κοιλάδα ποῦ τὰ ρόδα, ἀναρίθμητα, σὰν τὴν ἀμμο τῆς θάλασσας, κατεχρήτευον μὲ τὴν πνοήν των καὶ τὰ χρώματά των, καὶ ἀσυναίσθητα εἶπε: «εἶνε ἐδῶ»!... Αἰσθάνθηκε μιὰ βαθειὰ εὐχαρίστησι μιᾶς εὐεργετικῆς στιγμῆς· ἔμεινε στὴ τραχεία αὐτὴ γωνιά, ποῦ κατέληξε νὸ κατασταση θελκτικιὰ μὲ τὴ γλυκύτητα καὶ τὴ διάκρισί του, καὶ ἀφέθηκε στὸν ἀέρα, σὰ φύλλα, σὰ πέταλα, στοὺς ἀνθρώπους... Ὁ Μουσουλμᾶνος ἡσυχος καὶ ὀνειροπόλος ὅπως ἦταν καὶ μελαγχολικὸς ἔμπορος σὰ λουλούδια, ὅπου τὸ ἀέρακα τρυφερὰ ἐλίκνιζε, ἄρεσε στοὺς Βουλγάρους ποῦ ἦσαν τυλιγμένοι μὲ μακριοὺς φαιοὺς ἐπανόψιας καὶ ποῦ εἶχαν κρατῆσῃ ἀπ' τὰ Τάρταρα μιὰ βίαιη ἐνεργηκικότητα, μιὰ δυσπιστία στερφγὴ καὶ ἕνα βλέμμα ψυχρό.

Στὴ σμίξι τους μὲ τὸ Χουσεΐν, ἐπέρνανε χωρὶς νὰ τὸ θέλουν μιὰ ἄγνωστη εὐγένεια καὶ ἡ ἄγρια δύναμί τους κατέπιπτε. Τὸν ἐφώναζαν γιό, γιατὶ ἔλεγε σ' αὐτοὺς ποῦ τὸν ἀκούανε, νόστιμες ἱστορίες καὶ ἤξευρε ὅταν τὲς ἐδιηγεῖτο, νὰ βρίσκῃ τὴς χαϊδευτικὲς φράσες ποῦ ἐπιθυμοῦσαν.

⁂

Ἕνα πρωί, μὲ τὸ γλυκοχάραμα, ὁ Χουσεΐν παρετήρησε τὴ Μαρτόνα ποῦ ἐπλάγιαζε στὴς τριανταφυλλιὲς τῆς κοιλάδας. Τὸ λίγισμα τοῦ κορμιοῦ της εἶχε τὴ λεπτὴ χάρι τοῦ οὐράνιου τόξου. Τὴν αἰσθάνθηκε γεμάτη δροσερότητα, κάτι διέλαμψε ἐμπροστά του... Ἤτανε ἡ ζωντανὴ πραγματοποίησις τῆς κοιλάδος τῶν ρόδων, ποῦ μὲ αὐτὰ εἶχε γεμισμένες τῆς μποῦκλες τῶν μαύρων μεταξωτῶν μαλλιῶν της. Ἡ ὄψις της ἐφλέγετο ἀπὸ ἕνα πόθο, ὅπως καὶ ἡ ἐπιθυμία της ποῦ ἐταλαντεύετο στὰ ὡραῖα ὄνειρα. Ὅπως ἐσκέπτετο τὸ κεφάλι της, τὸ πρόσωπό της ἐφάνηκε στὸν πρωινὸ μυρισμένο ἀέρα, ὅμοιο μὲ τὴ θεία εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης ὀμορφιάς...

Λοιπὸν ὁ Χουσεΐν ἐπλησίασε τὴ Μαρτόνα, ποῦ ἔπερνε γιὰ τὴ Νεράϊδα τῆς κοιλάδας τῶν ρόδων.

⁂

Ἐκείνη ἤτανε ἡ γυναῖκα τοῦ Μίρκο, τοῦ ἡγεμόνος τῶν βουβάλων, ποῦ ἡ ἀγριότητά των δὲν ἐτιθασσεύετο παρὰ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Μαρτόνας. Κανεὶς δὲν εἶχε τὴ δύναμί του, οὔτε τὴ παραφορά του. Ἀποφεύγανε τὸ θυμό του καὶ πρὸ πάντων ὅταν εἶχε πιῇ. Τὸν ἔλεγαν σκληρό.

Ἡ Μαρτόνα στὴν ἀρχὴ ὑπέφερε τὴν ἐρωτικὴ του τυραννία, μὰ στὸ τέλος τὸν εἶχε δαμάσει καὶ σὰ χέρια της ἤτανε σὰ μιὰ τίγρις ποῦ τὴν ἔσερνε μὲ τὸ σχοινί! Τὸ βράδυ ἔμενε στὰ πόδια της ὅταν ἐκείνη καθισμένη στὸ κατῶφλι ἀνέδιδε στὴ νύκτα τὸ μύρο ποῦ εἶχε πάρει τὴ μέρα ἀπ' τὰ ρόδα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, μόλις τὴν ἐπλησίασε ὁ Χουσεΐν, αἰσθάνθηκε μιὰ μυστικὴ κατάπληξι καὶ διαν' τῆς ἐμίλησε ἄννοιωσε τὰ λόγια του νὰ τῆς διατρενοῦν τὴν καρδιὰ καὶ ἔσκυψε ἐμπρός του σὰν λαμπρὸ λουλοῦδι στὴ ζεστὴ πνοὴ τοῦ θέρους... Ἡ Μαρτόνα ἐγγνόρισε τὸ γοήτεμα καὶ ὁ ἄνθρωπος γιὰ πρώτη φορὰ ἐφάνηκε φειδωλὸς σὲ αἰσθήματα. Ὁ ἔρως τοὺς ἔδεσε καὶ ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ Μίρκο ποτὲ δὲν ἤλθε νὰ ταράξῃ τὴν ἁρμονία τῶν ψυχῶν των. Τὸν ἐξεχνοῦσαν γιατὶ ἀγαπιόνταν στὸ ἄπειρο, ποῦ ἐβυθίζετο μὰ μοιροδοξιὰ ἀκλόνητη. Ἡ φυλετικὲς ἀντιζηλίες καὶ τὰ θρησκευτικὰ μίση ἐχάνοντο ὅταν ἑνώνανε τὰ χείλη. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ οὔτε σταυρὸς, οὔτε ἡμισέληνος γι' αὐτούς, οὔτε καὶ αἱματηρὲς ἀναμνήσεις! Εἰς τὴν πνοὴ τῶν ρόδων ἡ ἐκστασίς των δὲν εἶχε τέλος!

⁂

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὴν συνήθεια, ὁ Τοῦρκος ἐπερίμενε τὴ Μαρτόνα, ποῦ ἔφευγε κρυφὰ ὅπου τὸ σπίτι ὅταν ὁ Μίρκος ἀτεκοιμᾶτο μεθυσμένος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου... Ὁ Χουσεΐν τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται εὐλύγιστη καὶ λίγο δειλά. Τὴν ἔσριξε τρομαγμένη καὶ ἀσθμαίνουσα στὸ στῆθός του.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ἐκείνη, ἂν ἐκοιμούτανε βαθειά...

— Τί μᾶς νοιάζει! ἀπεκρίθηκε ὁ Χουσεΐν καὶ ἐμειδιοῦσε στὴν εὐτυχία του.

— Ἂν ξυπνήσῃ καὶ δὲν μὲ δῇ δίπλα του, θὰ ἔβγῃ ἔξω ἄγριος καὶ κατακόκκινος... πάμε...

— Ὄχι, εἶπεν ἐκεῖνος, γύρισε τὸ πρόσωπό σου στὸ φεγγάρι γιὰ νὰ χαθοῦνε ἡ ἀχτῖνες του στὸ βάθος τῶν ματιῶν σου...

— Ἔλα, ἀγαπητέ μου, δὲν ξεύρω ἂν ἐκοιμούτανε βαθειά...

Ἔξαφνα ἐγύρισε... σὰν πνοὴ βουβάλου ἀντηχοῦσε στὸν ἀέρα.

— Ἄκουσες, ἀγαπητέ μου;

Ἕνα βῆμα ἀκούστηκε καὶ ὁ Μίρκος, σκιὰ ἀπαίσια, μὲ σηκωμένες τρίχες, ὄχι μακρυά τον, συνεσπειρώθηκε ἕτοιμος ν' ἀναπηδήσῃ καὶ μὲ βραχνὴ φωνὴ εἶπε:

— Ὁ Τοῦρκος!

Ὁ Χουσεΐν ἐστάθηκε μπρὸς στὴ Μαρτόνα καὶ ἀπεκρίθηκε:

— Καλά, σὲ περιμένω...

Καὶ ὅπως ὁ ἄλλος ἔβαστοῦσε τὸ μαχαίρι ἔβγαλε κι' αὐτὸς τὸ δικό του. Ὁ Βούλγαρος, στηριγμένος στὸ γόνατό του, ἔριχνε ἄγριαι βλέμματα στὸ μουσουλμάνο, κι' ἐνῷ τὸ στῆθος του ἐβογγοῦσε, ἐστοιφογύριζε τὸ χέρι του γιὰ νὰ κτυπήσῃ.

Ἡ Μαρτόνα τοὺς ἔβλεπε ἀκουμπισμένη στὸ τοῖχο. Τὸ ἀνεπανόρθωτο, τὸ πραγματικὸ, ἦταν ἐκεῖ. Ἕνα λευκὸ μαντῆλι ἐσφιγγε τὰ μαλλιά της καὶ ἐπλησίσιονε τὸ πρόσωπό της. Ἐμπρός της εἶχε μιὰ ποδιὰ πλουμισμένη. Ἐκεῖ κάτω, μαῦρα βουνά, διηθυναν τῆς μυτερὲς κορυφὲς των στὸ καθαρὸ οὐρανὸ κ' ἐμπρός της, γι' αὐτήν, δυὸ ἄνθρωποι θὰ κατεσχίζοντο!...

⁂

Ὁ Μίρκος ὑπεχώρησε λίγο, ὕστερα ὁρμησε. Ὁ Χουσεΐν ρίχνεται στὸ πλάγι καὶ ὁ Βούλγαρος δὲν τὸν πιτυγχάνει μὰ ξαναγυρίζει ἀμέσως καὶ ὁρμᾷ ἄγριο, μὲ τὸ κεφάλι κάτω... Ὁ Τοῦρκος δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἀποφύγῃ καὶ ἡ σύγχρουσις τὸν ἀνέτρεψε, ἀλλὰ παρέσυρε καὶ τὸ Μίρκο ἐπάνω του. Ἐπαλεύψανε μὲ λύσσα, γυρίζοντες ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ· ἐδαγκάνοντο, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα, τὰ δόντια ἔξω... Στὸ τέλος, ὁ ἡγεμόνας τῶν βουβάλων, ποῦ ἡ δύναμί του ἤτανε φοβερὴ, κατόρθωσε ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπ' τὸν ἐχθρό του. Ἔβαλε ἕνα πόδι στὸ στῆθος τοῦ Τούρκου καὶ μὲ τὰ δυνατὰ καὶ τριχωτά του χέρια, ἔσφιξε τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ποῦ ἀντιστάθηκε μάταια καὶ ἀγωνιοῦσε. Τὰ μάτια του ἐβγῆκαν ἀπ' τὴ κόγχη τους, τὸ στόμα ἤτανε συνεσπασμένο. Τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε τὸ ἀπαίσιο θέαμα τοῦ νεκροῦ, τὸ τόσο τρομακτικὰ φρικιαστικό, ποῦ καὶ ὁ Βούλγαρος αἰσθάνθηκε ἕνα ἀδιόρατο τρόμο προλήψεως καὶ ἐσταυροκοπήθη!

Ἔγύρισε στὴ γυναῖκα του, ποῦ ἀχίνηση στὸ τοῖχο ἐφαινόντανε ἀπολιθωμένη καὶ τῆς εἶπε: Ἀκολούθει με!

⁂

Μέσα σὲ δυὸ βράχους, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ οἱ κοράκοι ἐκομάτιασαν καὶ κατέφαγαν τὸ σῶμα τοῦ Χουσεΐν. Κανεὶς δὲν ξαναεῖδε τὴ Μαρτόνα. Τί εἶχεν ἀπογίνῃ; Τὸ χωριὸ ἐσιωποῦσε. Ὁ Μίρκος ἀπέφευγε ὅλους καὶ δὲν ἔπανε ἀπὸ τοῦ νὰ ριχῇ, μόνος στὸ ἔρημό του σπῆτι ἄταν ἐβράδιαζε. Λίγο καιρὸ μετὰ, μιὰ τριανταφυλλιὰ ἐφύτρωσε στὴ κοιλάδα τῶν ρόδων. Ξεπερνοῦσε ὅλες τὴς ἄλλες στὴν ὀμορφιὰ καὶ τὰ λουλούδια της τὰ πειὸ ἀνθισμένα καὶ πειὸ λαμπρὰ, ἦσαν πορφυρᾶ. Τὸ κόκκινό τους στὸν ἥλιο, ἐφαινότανε σὰν ματωμένες πληγές. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαν δῇ τέτοια ρόδα ποῦ ἐφαίνετο ὅτι ρυγοῦσαν σὰν χείλη ἐραστοῦ, ὅταν τὰ ἐκύτταζαν.

⁂

Μιὰ γρηὰ μάγισσα, εἶχε διηγηθῆ ὅτι στὴ θέσι αὐτῆς τῆς τριανταφυλλιᾶς ὁ Μίρκος εἶχε σταγγαλίσῃ τὴ γυναῖκα του, ἀφοῦ τὴν ἔσυρε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπ' τὰ μαλλιά, καὶ ἔτσι τὴν ὀνομάσανε ἡ Τριανταφυλλιὰ τῆς ἐρωμένης. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ δῇ καὶ σήμερα στεφανωμένη μὲ τὰ πειὸ ἀνθηρὰ ρόδα τῶν κοιλάδων τῆς Βουλγαρίας καὶ λέγουν ὅτι εἶνε αἰώνια.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀλεξάνδρεια ΠΑΝΑΓ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Μὲ τὸ προχθεσινὸ πάλι τροχιοδρομικὸ δυστύχημα ἔπιασε τὸν κόσμο δικαιολογημένη τραυμοφοβία.

— Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχὴν των οἱ ἁρμόδιοι καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν νὰ λειτουργοῦν βεβλαμένα ὀχήματα.

— Ὑπάρχει καὶ κάποιος νομίζω ἀριθμὸς ποῦ δηλοῖ πόσα ἄτομα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιβαίνουν.

— Αὐτὸ οὐδέποτε πλέον παρετηρήθη, παρὰ σαρδελλήδων στιβάζονται οἱ ἐπιβάται.

— Ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος παρηκολούθησε προχθὲς τὴν ταινίαν τοῦ Παγελληνίου, ποῦ ἔπαιζε ἡ Ἄστυ Νίλσεν.

— Ὁ Δῆμος Κερκυραίων ἐμμήσασε τρεῖς χιλιάδας δραχμὲς διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἔργων τοῦ Μαβίλη.

— Τὴν ἔκδοσιν τὴν ἑτοιμάζει ὁ κ. Κ. Θεοτόκης, καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ θὰ εἰσπραχθοῦν ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ βιβλίου θὰ ἀγορασθῇ ἡ ποτομὴ τοῦ Μαβίλη ποῦ κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Ρούμπο.

— Μαθαίνομεν πὼς ἑτοιμάζεται κάποια ἐκστρατεία εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου.

— Ὄχι τόσο διὰ τὸ εἰσπραχθησόμενον ποσόν, ὅσο διὰ τὴν καλὴν των διάθεσιν, ἀξίζουν συγχαρητήρια.

— Εἰς τὴν ζωγράφον κυρίαν Φ. Καραβία ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος τῆς ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Ἠπείρου πρὸς ἀντιγραφὴν διαφόρων μαγίων, τοπείων κλπ.

— Λέγεται δὲ ὅτι ἡ κ. Καραβία κάτοπιν θὰ ἐκθέσῃ τὰς εἰκόνας της ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην θὰ περιλαμβάνονται εἰκόνες ἀπ' ἀφῆς τοῦ πολέμου.

— Δὲν ἀμφιβάλλει κανεὶς ὅτι αὗται θὰ εἶνε πισταὶ ἀντιγραφαὶ καὶ μὲ ἀρχετὴν τέχνη κατεσκευασμέναι.

— Ὅτε πρὸ δύο μηνῶν μετέβαινον εἰς Θεσσαλονίκην συνταξείδευα μὲ τὴν ἀνωτέρω ζωγράφον καὶ εἶδα μὲ πόσην ταχύτητα καὶ μὲ πόσην τέχνην ἀπέδιδε πάν ὅ,τι ἐξωγράφιζε ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔβλεπε.

— Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυανοῦ Σταυροῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων κυριῶν καὶ δεσποινίδων ποῦ ἔγραφα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἶνε καὶ αἱ κυρίαι Ζαγορίου καὶ Σωτηρίου, καθὼς καὶ ἡ Δὶς Δούλα Οἰκονομίδου.

Γιάγκος Ἀρ.

Γίλδα ἡ Σειρήνα

— Κολυμβᾶς πολὺ πλησίον τῆς ἀκτῆς· δὲν εἶνε ἀσφαλές, ἔλεγον πρὸς αὐτὴν αἱ ἀδελφαὶ τῆς Γίλδας, τῆς μικρᾶς σειρήνας.

— Ἐὰν οἱ ψαρᾶδες σὲ συλλάβουν ; εἶπεν ἡ γραῖα θεία των.

— Μακράν, μακρὰν τῆς ἀκτῆς ! τῆς ἐφώναζον τὰ θαλασσοπούλια πετόντα ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς της.

Ἡ Γίλδα ἐγέλασεν· ἐκολύμβα τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε τῆς ἐφαίνετο γελοῖον νὰ σκεφθῇ κἂν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ἀναξίων αὐτῶν ψαράδων. Ἠρέσκετο νὰ πηγαίνῃ πλησίον τῆς ἀκτῆς καὶ νὰ θυμάζῃ τὰς καταψώτους οἰκίας. Ἡ μικρὰ σειρὴνα ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἦτο πολὺ παράξενον νὰ κατοικῇ κανεὶς ἐντὸς κιβωτίων ἐκ λίθων κατασκευασμένων, ὥστε ὁ ἐλεύθερος ἀὴρ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ρύψῃ.

— Ὁποία μονοτονία, εἶπεν αἴφνης. Πάντοτε τὰ ἴδια, πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν ὅπου οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦν ἐπὶ τῶν δύο των ποδῶν. οἱ δυστυχεῖς δὲν γνωρίζουν πόσον καλλίτερον εἶνε μία οὐρά.

— Μὴ ἀπομακρύνεσαι τόσον πολύ, ἡ περιέργεια πάντοτε λαμβάνει κακὸν τέλος, ἐμουρμούρισεν ἡ γραῖα θεία.

— Κολυμβᾶς πολὺ πλησίον τῆς ἀκτῆς· δὲν εἶνε ἀσφαλές, τῆς ἔλεγον αἱ ἀδελφαὶ τῆς Γίλδας.

— Ναί, μεῖνε μετὰ τῶν ἀδελφῶν σου, Γίλδα καὶ φυλάξου ἐκ παντὸς κινδύνου, εἶπεν ὁ πατήρ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ μικρὰ σειρὴν ἐνεθυμεῖτο τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός της, ἀλλὰ κατόπιν τὰς ἐλησμόνησε. Ἕνα ἀπόγευμα παρατηρήσασα τὰ λάμποντα φῶτα ἀσυνειδήτως ἀρέθη νὰ παρασυρθῇ πλησίον τῆς ἀκτῆς. Αἴφνης ὅμως ἠσθάνθη κάτι νὰ τὴν περισφίγγῃ. Ἐννοήσασα τὸν κίνδυνον, ἠθέλησε νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν τὰς ἀδελφάς της. Ἀλλ' αὐταὶ εὐρίσκοντο μακρὰν καὶ ματαίως προσπαθοῦσε νὰ διαφύγῃ, διότι ἐσύρετο ἤδη.

— Δὲν εἶμαι ψάρι ! ἀφησέ με νὰ φύγω σκληρὲ ἄνθρωπε, ἐφώναξεν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ὡμίλησεν, εἶπεν ὁ ψαρᾶς καθ' ἑαυτὸν ἔκπληκτος. Βεβαίως ὁ καθηγητής τῆς φυσικῆς θὰ μοῦ δόσῃ καμμίαν λίραν δι' ἕνα ψάρι, τὸ ὁποῖον ὡμίλεῖ. Μὴ κινῆσαι ὡραία μου.

Ἡ Γίλδα, μὴ δυνηθεῖσα κὰ πράξῃ ἄλλαίως, ἀφέθη εἰς τὴν τύχην· τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν της. Τώρα πρέπει νὰ ὑποφέρῃ. Ἐξελθοῦσα τοῦ ὕδατος παρεμορφώθη. Ἡ πλουσία κόρη της ἐξηφανίσθη, τὸ δὲ σῶμα της ἐζαρώθη καὶ δὲν ἔμεινε οὔτε τὸ μισό.

Ὁ ψαρᾶς δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐννωήσῃ ὅτι συνέλαβε μίαν σειρήνα, καθὼς καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς φυσικῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον τὴν ἔφερε λαβὼν τὴν αἰτηθεῖσαν λίραν.

— Πολὺ περίεργον πράγματι, ἀνεφώνησεν ὁ καθηγητής, ὅσεις ἐφημίζετο διὰ τὴν εὐφυΐαν του. Νομίζω, ὅτι αὐτὸ τὸ περιεργον δημιούργημα δὲν εἶνε ψάρι, ἔχει ὅμως τὸ σχῆμα θαλασσίου ὄφεως.

Ἡ Γίλδα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ φυλακή της δυστυχοῦς ἦτο μία μεγάλη στέρνα, μὲ θαλάσσιον ὕδωρ, μὲ ὀλίγας πέτρας καὶ ὀλίγα θαλάσσια φυτά. Ἡ δυστυχής ! Ἔβλεπε τὸν καθηγητὴν μὲ ἕνα σημειωματάριον ἐρχόμενον καθ' ἑκάστην καὶ σημειῶν τὰς ἕξεις της. Ὦ δὲν θὰ τὴν ἔσωζε κανείς ! Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ Γίλδα ἐγένετο περισσότερον μελαγχολική. Ὁ καθηγητὴς τὸ ἐσημείωνεν. Ἀνέλαβεν ὅμως ὅτε ἡμέραν τινὰ ὅταν τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν εἰσῆλθε ἕνα θαλασσοπούλι.

— Θαλασσοπούλι ! Θαλασσοπούλι, ἐφώναξεν. Πέτοξε ἄνωθεν τῶν κυμάτων καὶ πήγενε νὰ εἰπῇς τοῦ πατρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου ποῦ ἡ Γίλδα εἶνε φυλακισμένη. Εἰπέ τους νὰ ἔλθουν νὰ μὲ παραλάβουν ἢ δ' ἄλλως θὰ πεθάνω !

Τὸ πτηνὸν ἀνεχώρησεν μετ' ὀλίγον. Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ καθηγητὴς προσέθεσεν «ζωηρότερα» καὶ ἔφυγε τρίβων τὰς χεῖρας.

. . . . . .

Αἴφνης μία τρικυμία ἠγέρθη. Ὁ ἄνεμος ἐφύσα μὲ μανίαν τὰ κύματα ἐκτύπον εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑψοῦντο, τινὰ δὲ ἐχύνοντο ἔξω. Ὅλοι εἶχον φοβηθῆ ἐκτὸς τῆς μικρᾶς σειρῆνος καὶ τοῦ καθηγητοῦ ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ σώσῃ, ὄχι τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ τὸν πολύτιμον θησαυρόν του. «Ὦ χάνω... τὸν θαλάσσιον ὄφιν μου προτοῦ δυνηθῶ νὰ τὸν κατατάξω, ὁποία ἀπώλεια, ἐμουρμούσισεν. Μὰ διατί διαστέλλεται ; οἱ ὀφθαλμοί του φαίνονται χαρούμενοι ! Φαίνεται ὅτι διασκεδάζει εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίον. Πρὸς Θεοῦ, ποῦ εἶνε τὸ σημειωματάριόν μου». Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ γράψῃ διότι φοβερὸς κρότος ἠκουσθῆ καὶ αἴφνης κεραυνός, ὅταν τεράστιον ξῦμα εἰσώρμησεν ὡς γίγας ἀνατρέπον πᾶν τὸ προστυχὸν καὶ τέλος παρασῦρον Γίλδαν τὴν αἰχμάλωτον.

Ἡ Γίλδα ἦτο ἐλευθέρα ! Ἠσθάνθη τοὺς βραχίονας τῶν ἀδελφῶν περὶ τὸν λαιμόν της. Ἤνοιξε ὅτι ἤλθον νὰ τὴν σώσουν, ὅτι τὸ θαλασσοπούλι ἐξετέλεσε τὰς παραγγελίας της.

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοί της ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ καθηγητοῦ. Τὸν ἐλυπήθη. Θὰ ἐπνίγετο ἀφεύκτως ἐὰν δὲν ἐπέμβαινε νὰ τὸν σώσῃ. Νεύσασα λοιπὸν πρὸς τὰς ἀδελφάς της ἡ Γίλδα τὸν ἔλαβε εἰς τὰς χεῖρας της ἀφήσασα τὴν κεφαλήν του ἐκτὸς τῶν ὑδάτων. Κατόπιν μὲ τὴν βοήθειάν των, ἐκολύμβησε καὶ ἔφερεν αὐτὸν πρὸς ἕνα κενὸν πλοῖον ἠγκυροβολημένον ἐκεῖ που πλησίον καὶ τὸν ἐγκατέλειψεν.

«Εἴμεθα πτωχοὶ τώρα, Γίλδα, καὶ πρὸς χάριν σου», ἔλεγεν ὁ πατήρ της ἀργότερον. «Ἡ οἰκία μας παρεσύρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων ὅτε μετέβημεν νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Ποσειδῶνα νὰ ἐγείρῃ τρικυμίαν, καθὼς καὶ οἱ ἀδάμαντες τῶν ἀδελφῶν σου».

Ἡ Γίλδα ἠννόησε τὸ σφάλμα της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἀλλοίμονον ! ἐστερήθησαν τοῦ πολυτελοῦς παλατίου των κάτωθεν τῶν κυμάτων.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν της, ἡ Γίλδα ἔφερεν αὐτὸν πρὸς ἕνα κενὸν πλοῖον ἠγκυροβολημένον ἐκεῖ που πλησίον καὶ τὸν ἐγκατέλειφεν.

«Ὦ δὲν μᾶς μέλλει διὰ τοὺς ἀδάμαντάς μας ὅταν ἔχομεν πάλιν τὴν Γίλδα μας. Οὐδέποτε θὰ ἀπομακρυνθῇ» εἶπον αἱ ἀδελφαί της.

— Ὦ οὐδέποτε, εἶπεν ἡ Γίλδα σκεπτομένη τὰς τρομερὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας διῆλθε πλησίον τοῦ καθηγητοῦ.

Ὦ διὰ τὸν τελευταῖον ἡ σωτηρία του κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τρικυμίας ὡμίλειτο ὑπὸ πάντων. Ἐκεῖνος δὲ ἦτο ἀπησχολημένος κατασκευάζων νέαν στέρναν, λησμονήσας εὐθὺς τὴν τρικυμίαν.

Ἀλλ' ἕνα πρᾶγμα τὸν ἐβασάνιζεν.

— Ἔσκεπτόμην πάντοτε ὅτι σειρῆνες δὲν ὑπῆρχον, ἔλεγεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταιγίδος νομίζω ὅτι εἶδον μερικάς. Ἀ ! ἐὰν ἠδυνάμην μόνον νὰ συλλάβω μίαν θὰ ἦτο τὸ μόνον ὅπερ ἐκέρδισα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Κάϊρον (Μετάφρ.) Ι. ΠΙΕΡΙΔΗΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

"Οταν πεθάνω καὶ βρεθῶ μὲ σφαλημένο στόμα
καὶ μὲ καρδιὰ χωρὶς παλμὸ καὶ μάτια σφαλημένα,
ὅταν πεθάνω καὶ ταφῶ σ' ἀραχνιασμένο χῶμα
καὶ δὲν ἀκούω ποιὸς πονεῖ καὶ ποιὸς θρηνεῖ γιὰ μένα,

Θὲ νἄρχεσαι στὸ μνῆμάμου λουλούδια νὰ μοῦ φέρνῃς;
καὶ σιγανὰ θὲ νὰ μοῦ λὲς τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς σου ;
θὲ νὰ μοῦ λὲς πῶς γύρω σου λύστες μονάχα σέρνεις;
θὲ νὰ μοῦ λὲς τῆς πίκρες σου, τὰναστενάγματά σου ;

"Αχ !.. ἐὰν ἤξευρα τὸ «ναί», ἤθελα νὰ πεθάνω
καὶ νἀρνηθῶ ὅ,τι σκεφθῆ καὶ βάλῃ ὁ λογισμός σου·
γιατί γιὰ μένα ἀληθινὰ στὸν κόσμο αὐτὸν ἐπάνω
«χαρὰ» εἶνε ἡ ἀγάπη σου, κι' ὁ πόνος... ὁ δικός σου!

Γ. Νικολαΐδης

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Λύρες δὲν ἔψαλαν Πινδάριες
οὔτε καὶ θούρια Τυρταίων
τὸ ἐπιτύμβιο τραγούδισμα
στὴν πλάκα τῶν γενναίων.

*

Μές στὸν μαχῶν τὸν σάλαγο
μὲ πύρινη τὸ ἔμελψε ἁρμονία
τὸ σπλάγχνο τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς 'Ελ-
[λάδας μας,
κόρη πεντάμορφη : ἡ 'Ελευθερία.

Δ. Δημητρακόπουλος

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Τὸ παλληκάρι ἐστίνεζε ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη,
κι' ὁ στεναγμὸς του στὶς βροντὲς τὴν τουφεκιῶν ἐχάθη.
Φέρνει σιγὰ τὸ χέρι του στὰ πληγωμένα σπλάγχνα
καὶ τὸ σημάνει κόκκινο... Τὸ αἷμα ὅπου τρέχει
τοῦ βάφει τὸ πουνάμισο κι' ὅλα τὰ ροῦχα βρέχει
ἐνῶ τριγύρω ἁπλώνεται ἡ πνιγερή του ἀχνα.
Ἴδιος μὲ δέντρο ποῦ κυλᾷ μπροστὰ στὸν ξυλοκόπο
πέρτει στὴ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ... Κι' ἐνῶ μὲ κᾶποιον [κόπο
πνίγει τοὺς πόνους τῆς πληγῆς καὶ δὲν ἀγκομαχάει,
τἀστρόφωτο τὸ μάτι του, ποῦ σὲ λιγάκι σβύνει,
ἕνα διαμάντι ἀτίμητο νὰ κυλισθῇ ἀφνεῖ.
Μαννοῦλά μου... Πατρίδα μου, λέει καὶ ξεψυχάει.

Δὲν ἔκλαψε ἀπάνω του ἡ λατρευτή του μάνα
γιὰ μοιρολόγι ἄκουσε τῆς Νίκης τὸν παιᾶνα.

Ἐλενίτσα Κ. Κωνσταντοπούλου

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

20 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἔμπιστος ὑπηρέτης τῆς Μαρουσίας ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἐν ἰδιαιτέρῳ πολυτελεῖ δωματίῳ ἀναμένοντα καρδινάλιον, ὅτι ἡ κυρία του τὸν ἀναμένει.

Ἡ τελευταία ἐκδίκησις

Ὁ Ἀνουντσιάνο ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο ἀπέναντι τῆς θελκτικῆς ἐρωμένης τοῦ Πάπα, ἥτις τὸν ὑπεδέχθη μειδιῶσα τὸ προσηνέστερόν της μειδίαμα.

Ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς ἡ ἑταίρα τὸν καρδινάλιον καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν καθήμενος πρὸ ἑνὸς τετάρτου ὁ Γουῆς συνεδείτνει μαζύ της.

—Θὰ δειπνήσωμεν τώρα, καρδινήλιε ! εἶπεν ἡ Μαρουσία τουφερῶς προσβλέπουσα αὐτόν, καὶ κατόπιν θὰ εὑρεθῆς πρὸ μιᾶς ἐκπλήξεως, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν ἠδύνασο νὰ ἀναμένῃς !

—Πρὸ μιᾶς ἐκπλήξεως ; ἠρώτησεν ὁ καρδινάλιος κατενθουσιασμένος διὰ τὰ τόσα δείγματα εὐνοίας ἐκ μέρους τῆς πανισχύρου ἑταίρας. Εὐχαριστῶ, τὴν ἀναμένω !

Καὶ τὸ δεῖπνον ἤρχισεν.

Ὁ καρδινάλιος ἔφαγεν ὄσον ἠμποροῦσε περισσότερον.

Ἡ ὀρεξίς του ἠΰξανεν ἐκ τῆς θέας τῆς ὡραίας ἑταίρας, ἡ ὁποία τόσον τουφερῶς τὸν παρετήρει μὲ τοὺς ἰγροὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ ἱστορία τοῦ οἴνου, ἐννοεῖται, ἐπανελήφθη καὶ ὁ Ἀνουντσιάνο τρία ὁλόκληρα ποτήρια ἔπιεν ἐκ τοῦ τρομεροῦ ποτοῦ προπίνων εἰς ὑγείαν τῆς θελκτικῆς συνδαιτημόνος του.

—Κλεῖσε τώρα τὴν θύραν καὶ ἑτοιμάσου διὰ τὴν ἔκπληξιν ! εἶπε μετὰ τὸ τρίτον ποτήριον ἡ ἑταίρα εἰς τὸν Ἀνουντσιάνο μειδιῶσα μειδίαμα, ὑποσχόμενον εἰς αὐτὸν τὸν παράδεισον.

Ρυῶν ἐκ τῆς προσδοκίας τῆς ἐκπλήξεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν, ὅτι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὁ καρδινάλιος, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τῆς ἑταίρας.

Ἡ Μαρουσία ἐννγκαλίσθη τότε αὐτὸν καὶ τὸν ὡδήγησε πλησίον τῶν καναπέδων ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκειντο κεκαλυμμένα ὑπὸ πορφυῶν τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν θυμάτων.

—Ἀπόσυρε τὰς πορφύρας ! τοῦ εἶπεν.

Ὁ Ἀνουντσιάνο ἐμειδίασε καὶ ἔουρε τὸ ἓν τῶν σκεπασμάτων.

Κραυγὴ φρίκης ἐξῆλθεν αὐτοστιγμεὶ ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ οἱ ὀφθαλμοί του διεστάλησαν πρὸ τοῦ ἀποτροπαίου θεάματος τὸ ὁποῖον εἶδεν ἀπέναντί του.

Τὸ πτῶμα τῆς Λεσβίας μελανιασμένον, μορφάζον ἔσχατον μορφασμὸν ἀγωνίας, ἐν φοικτῇ στάσει τὸν παρετήρει μὲ τοὺς ὑελώδεις ὀφθαλμούς του.

Ἔφερεν ἄπελπις ὁ καρδινάλιος τὰς χεῖρας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔκβαλὼν κραυγὴν μανίας, ὥρμησεν ἐναντίον τῆς Μαρουσίας διὰ νὰ τὴν καταξεσχίσῃ.

Δὲν εἶχεν ὅμως κάμῃ ἓν βῆμα καὶ αἴφνης ἠσθάνεσο τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας !

Φοβεραὶ ἀλγηδόνες τοῦ ἐσπάρατον τὰ ἐντόσθια καὶ ὀῖγος θανάτου διέτρεχε τὸ σῶμά του.

Τὸ δηλητήριον τῆς Μαρουσίας εἶχε κάμει τὴν ἐνέργειάν του.

Ὁ Ἀνουντσιάνο προσεπάθησε νὰ στηριχθῇ ἐπί τινος καθέδρας καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας του εἰς τὴν κεφαλήν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἑτοίμην νὰ διαρρηχθῇ.

Αἱ δυνάμεις του, ὅμως μετ' ὀλίγον ἐντελῶς τὸ ἐγκατέλειψαν καὶ βαρὺς ἐδούτησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ αἱμόχρους ἀφρὸς ἀνήρχετο ἐπὶ τῶν πελιδνῶν χειλέων του.

—Μὲ ἐδη...λητηρίασες... ἐψέλλισε μὲ φωνὴν ἡμίβρεχτον ὁ καρδινάλιος, μέ...ἐδη...λητηρίασες..Ὁ Σατανᾶς... καί... ἡ κόλασις...σε...ἐγέννησεν..Ὁ βίος σου θὰ εἶνε αἰωνία βάασνος... Ἑταίρα... βδελυρά... Ἑταίρα...

Καὶ οἱ θολοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀνουντσιάνο προσηλώθησαν μὲ βλοσυρὰν ἔκφρασιν ἐπὶ τῆς Μαρουσίας, ἡ ὁποία μὴ δυναμένη νὰ ἀντικρύζῃ αὐτοὺς καὶ νὰ ἀκούῃ ὀμιλοῦν τὸ θῦμα της, ἐπλησίασε τὸν ἐν ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ συσπειρούμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καρδινάλιόν καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν πόδα της, διὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ.

Ἕνας τελευταῖος σπασμὸς συνεκλόνισε τότε τὸ σῶμα τοῦ καρδιναλίου καὶ θανάσιμος ρογχασμὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Ἀνουντσιάνο εἶχεν ἀποθάνῃ.

Τὰ τρία πτώματα, ἀποτρόπαια καὶ εἰδεχθῆ τὴν ὄψιν ἐξηπλοῦντο ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ἑταίρας ἡ ὁποία καθηδύνετο παρατηροῦσα αὐτά.

Δὲν ἠσθάνθη τὸν ἐλάχιστον οἶκτον, τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν ἡ φοβερὰ κόρη τῆς Θεοδώρας.

Τὸ ἐναντίον.

Τὰ κοράλλινα χείλη της εἰς τὴν θέσιν τῶν πτωμάτων ἐμειδίων μειδίαμα μεστὸν εὐχαριστήσεως καὶ θριάμβου.

Ἡ διεφθαρμένη γυναῖκα εἶχε τελείως πλέον ἱκανοποιηθῆ.

Καὶ ἔμεινεν ὁλόκληρον ἐκείνην τὴν νύκτα ἡ Μαρουσία πλησίον τῶν ἀπαισίων νεκρῶν ἐντρυφῶσα εἰς τὴν ἐκδίκησίν της.

Ἡ Μαρουσία ζητεῖ συμμαχίαν

Οἱ ἀναγνῶσται ἐννοοῦν ἀναμφιβόλως ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ὁπότε καὶ τὰ βδελυρώτερα τῶν ἐγκλημάτων, συνεκαλύπτοντο ἡ κακοῦργος ἐκδίκησις τῆς ἑταίρας δὲν ἔκαμεν οὐδένα θόρυβον συντελέσασα μάλιστα τοὐναντίον εἰς τὴν κραταίωσιν τῆς παντοδυναμίας της.

Τὰ πάντα ὅμως εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἔχουν τὰ δριά τον.

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς. ὁπότε συνέβησαν τὰ ἀνωτέρω, ἡ κόρη τῆς Θεοδώρας ἐφοβήθη, μήπως χάσῃ τὴν δύναμίν της.

Αἱ ἑταῖραι εἶχον ὑπερλημμυρίσει τὴν Ρώμην καὶ ὁ νεαρὸς Πάπας Ὀκταβιανὸς κορεσθεὶς πλέον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Μαρουσίας ἐνετρύφα εἰς ἄλλους ἔρωτας.

Ἠσθάνθη λοιπὸν ἡ διεφθαρμένη γυναῖκα τὴν ἀνάγκην συμμαχίας.

Ἔπρεπε νὰ συμμαχήσῃ μὲ ἰσχυρόν τινα ἄρχοντα, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἰδικήν της.

Ἀλλὰ ποῖος τάχα ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ σύμμαχός της καὶ πῶς θὰ ἠσφαλίζετο ἡ εἰλικρίνεια τῆς συμμαχίας ;

Ὁ Βασιλεὺς Οὔγος

Ἰδοὺ δύο ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐστενοχώρουν τὴν Θεοδώραν μὴ δυναμένην νὰ ἠξεύρῃ τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν.

Αἴφνης ὅμως ἡ τύχη ἀνέλαβε νὰ ἐξυγίγῃ τὴν μητέρα τοῦ Πάπα τῆς φοβερᾶς στενοχωρίας της.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἡ Ρώμη εὑρέθη ἀνάστατος.

—Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἐλεγον διαπρῇ ἡ φήμη ὅτι ὁ Βασιλεὺς Οὔγος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ μαρχιόνου Γουῆ, εὑρίσκετο καθ' ὁδὸν ἐρχόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἁγίαν πόλιν.

Ἀμέσως ἠρχισαν προετοιμασίαι διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν τοῦ καὶ μετὰ τινας ἡμέρας ἀκόμη ὁ βασιλεὺς Οὔγος ἐν μεγίστῃ πομπῇ καὶ πολυτελείᾳ εἰσήχετο εἰς τὴν ἕδραν τῆς παποσύνης καὶ μετέβαινεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Λατερανοῦ ὅπου ὑποβλὴν τὸ σέβη του εἰς τὸν κρατοῦντα ποντίφηκα.

Ὁ νεαρὸς Πάπας περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τῶν καρδιναλίων του, ὑπεδέχθη με πολλὴν εὐμένειαν τὸν Οὔγον καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν τῆς ἐλεύσεως του τοῦ παρέθετε Ρωμαϊκὸν δεῖπνον εἰς τὸ Λατερανόν.

Ὅταν δὲ ὁ οἶνος ἤρχιζε νὰ σκοτίζῃ τὴν κεφαλὴν τῶν συνδαιτημόνων ὁ Ὀκταβιανὸς ἐγερθεὶς ἐκ τῆς ἕδρας του εἶπε τὰ ἑξῆς εἰς τὸν ξανθὸν ἐκεῖνον Βασιλέα περὶ τοῦ ὁποίου ἡ παράδοσις ἀνέφερεν ὅτι ἦτο ὁ ὡραιότερος τῶν ἡγεμόνων τῆς ἐποχῆς του.

— Μεγαλειότατε εἶπεν ὁ ἔκδοτος εἰς ἠδονὰς Πάπας μὲ ἐλαφρὰν ὑποσυρομένην ἐκ τῆς μέθης φωνήν, Μεγαλειότατε ὑπάρχει ἔθιμον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά μας δείπνα νὰ ψάλλεται εἰς τὸ τέλος πρὸς ἔνδειξιν εὐλαβείας, ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ τῶν ὡραιοτέρων κατοίκων τῆς Ρώμης. Ἐλπίζω, ὅτι ἡ Μεγαλειότης σου δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς τελετῆς.

—Βεβαίως, βεβαίως ! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς Οὔγος εἰς τοὺς λόγους τούτους. Καθῆκον πάντων τῶν Χριστιανῶν εἶνε νὰ ἐνθυμούμεθα τὸν Θεὸν εἰς ὅλας τὰς πράξεις μας, ὅταν μάλιστα ἔχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ συμπαρακαθήμεθα μὲ τὸν ἀντιπρόσωπόν του ἐπὶ γῆς.

Ὁ Πάπας τότε ἔκαμε νεῦμα εἰς ἕνα τῶν ἕνα τῶν καρδιναλίων του καὶ ἀμέσως αἰθερία μουσικὴ παιζομένη ὑπὸ ἀοράτων μουσικῶν ἀντήχησεν.

Τὴν αἰθερίαν ἐκείνην μουσικὴν συνώδευεν ᾆσμα γλυκύτατον, τοῦ ὁποίου οἱ ἁρμονικοὶ στίχοι καὶ οἱ μελῳδικοὶ τόνοι ἐπὶ ὁλόκληρον τέταρτον ὥρας καθήδυναν τοὺς ἀφώνους ἀπομείναντας συνδαιτημόνας.

Ὅταν δ' ἡ μουσικὴ καὶ τὸ ᾆσμα ἔπαυσαν ἀκουόμενα ψίθυρος θαυμασμοῦ διέδραμε τὰς τάξεις τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως Οὔγου.

Καγεὶς ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς ἐκείνους δὲν εἶχεν ἀκούσει ἄλλοτε τόσην μελῳδίαν.

Αὐτὸς ὁ Οὔγος θαυμωμένος ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς μουσικῆς, ἠγέρθη ἀπὸ τὴν ἕδραν του καὶ πίνων τὸ πλῆρες οἴνου ποτήριόν του εἶπε πρὸς τὸν Πάπαν.

—Ἅγιε Πάτερ ! Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ ψάλλουν μὲ τόσην τελειότητα: Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε, ὅτι μετεφερθὴν εἰς ἄλλους οὐρανίους τόπους ! Ἱκετεύω τὴν παναγιότητά σου νὰ διατάξῃ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ συμπόσιόν μας οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ ἀοιδοί ! εἶνε τοῦτο μία παράκλησις ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὁποίας θὰ μὲ κατατήσῃ εὐγνώμονα !

Ὁ Πάπας ἔδειξε κατ' ἀρχὰς δυσκολίας τινὰς διὰ νὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ βασιλέως.

Ὁ Οὔγος ὅμως ἐπέμενε τόσον πολὺ ὥστε εἰς τὸ τέλος ὁ Ὀκτοβιανὸς ἐπείσθη καὶ διέταξε νὰ ἔλθουσιν εἰς τὴν αὐθουσαν οἱ ψάλλοντες τὸ ᾆσμα ἐκεῖνο.

Ἀμέσως τότε ἠνοίχθη ἡ μεγάλη θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσώρμησαν εἰς αὐτὴν πεντήκοντα ἐκπάγλου κάλλους γυναῖκες εἰς τὴν ὄψιν τῶν ὁποίων ὁ Οὔγος ἔμεινε κατάπληκτος.

Ἡ ἀκτινοβολοῦσα καλλονή των τὸν εἶχε καταθαμβώσει.

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Πάπα αἱ ἑταῖραι τῆς αὐλῆς τοῦ Λατερανοῦ παρεκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνῶ ὁ Οὔγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἀφθόνως ποθεὶς οἶνος. εἶνε φέρει ἤδη τὴν ἐπίδρασιν του, ἤγειρε πρόποσιν ὑπὲρ αὐτῶν.

—Ὦ νέος Πάπας, εἶπεν ἐν τῇ παρωρᾷ τοῦ ὁ Βασιλεύς, γνωρίζει καλλίτερον παντὸς ἄλλου νὰ διατηρῇ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἁγίας μας ἐκκλησίας. Οὐδεμία ἄλλη ἐκκλησία ἠμπορεῖ νὰ καυχηθῇ, ὅτι ἔχει τοσοῦτον θελκτικοὺς ψάλτας. Προπίνω εἰς ὑγείαν τῶν συμπαρακαθημένων καλλονῶν !

Ἕνας ἀλάλαγμὸς ἀντήχησε περὶς τῆς τραπέζης καὶ τὰ ποτήρια ἀλλήλοιδιαδόχως τρεῖς φορὰς ἐπληρώθησαν καὶ ἐκενώθησαν ὑπὸ τῶν συμποτῶν.

Ὁ Πάπας ἐπλησίασε τότε τὸν Οὔγον καὶ τὸν ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς.

—Οὐδὲν εἶδες ἀκόμη ! Μετ' ὀλίγον θὰ λάβῃς τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃς τὴν ὡραιοτέραν γυναῖκα τοῦ κόσμου !

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΟΙ ΑΡΓΥΡΟΙ ΒΩΛΟΙ

(Κινεζικὸν διήγημα)

Μία κινεζικὴ παροιμία λέγει : «Ἐὰν διὰ τὴν ἀδικίαν σας δὲν τιμωρηθῆτε σεῖς, θὰ τιμωρηθοῦν οἱ ἀπόγονοί σας».

Εἰς τὴν Κίναν ἔζη ποτὲ μικροέμπορός τις ὀνόματι Κὶν-χέου, ὅστις εἰργάζετο ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου κι' ἀφοῦ ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα. Ἦτο ἄνθρωπος πολὺ συνετὸς καὶ ποτὲ δὲν ἀνελάμβανε ἐργασίαν παρὰ μὲ χιλίας προφυλάξεις. Μὲ πολλὰς οἰκονομίας κατόρθωσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἀποκτήσῃ μικρὰν περιουσίαν. Ἐξήτησε τότε πῶς νὰ ἐξασφαλίσῃ ταύτην καλῶς διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τὰ τέκνα του. Εἶχε λεπτὰ ἀργυρᾶ νομίσματα καὶ ἐσκέφθη :

— Ἐὰν εἶχον μεγάλους βώλους γνησίου ἀργύρου, θὰ τοὺς διαφυλάξω καλλίτερον. Ὅταν θὰ ἔχω 100 ταὲλ θὰ τὰ τήζω καὶ θὰ τὰ κάμω ἕνα βῶλον, τὸν ὁποῖον θὰ δέσω μὲ μίαν ἐρυθρὰν ταινίαν. Θὰ τὸν βάλω κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου καὶ ὅταν θὰ τηγαίνω νὰ κοιμηθῶ θὰ τὸν θωπεύω κι' ἐκεῖ ἐπάνω θὰ κοιμοῦμαι.

Οὕτω λοιπὸν ἀπεθησαύριζε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν καὶ ἔκαμε ὀκτὼ μεγάλους βώλους.

Ἔφθασε ἡ ἑβδομηκονταετηρίς του καὶ τὰ τέσσαρά του τέκνα, τοῦ ἔκαμον συμπόσιον. Ὁ ἔμπορός μας ἐν αὐτῷ ηὐφράνθη πολὺ καὶ ἐν τῇ εὐθυμίᾳ του εἶπε :

— Διὰ τῆς προστασίας τοῦ σεπτοῦ Οὐρανοῦ καὶ κατόπιν σκληρᾶς ἐργασίας, ἔχω φθάσει, τέλος, εἰς μίαν σχετικῶς καλὴν εὐπορίαν. Ἔχω ἀρκετὰ οἰκονομήσει. Ἔχω ὀκτὼ μεγάλους βώλους ἀργύρου κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου, δεμένους δύο-δύο μὲ ἐρυθρὰς μεταξωτὰς ταινίας. Θὰ ἐκλέξω μίαν εὐτυχῆ ἡμέραν διὰ νὰ σᾶς τοὺς διαμοιράσω.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ τὸν ηὐχαρίστησαν καὶ ἀφοῦ ἔδειξαν μεγάλην χαρά, ἀπῆλθον. Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ ἔμπορός μας, κάπως μεθυσμένος, ἤνιψε τὸν λύχνον του καὶ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ. Οἱ ὀφθαλμοί του καίτοι ἦσαν ὀλίγον ζαλισμένοι, παρετήρησαν μὲ χαρὰν τοὺς λάμποντας ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον βώλους. Τοὺς ἐθώπευσε γελῶν καὶ ἔπειτα κατεκλίθη.

Ἀργὰ τὴν νύκτα ἐξύπνησεν ἔντρομος. Ἤκουσε βήματα εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐσήκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς κλίνης του καὶ εἰς τὸ ὀχρὸν φῶς τοῦ λύχνου, παρετήρησεν ὀκτὼ ἄνδρας κατάμαυρα ἐνδεδυμένους καὶ μὲ ἐρυθρὰς ζώνας εἰς τὴν μέσην των. Ὑπεκλίθησαν πρὸ αὐτῆς καὶ τῆς εἶπον :

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Κὶν-χέου. Ὁ χρόνος ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τῆς Τύχης νὰ μένωμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔχει συμπληρωθῇ καὶ ἐρχόμεθα νὰ κατοικήσωμεν εἰς τὴν ἰδικήν σας.

Καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐχώθησαν κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην της. Ἡ σύζυγός μου ἐφοβήθη πολύ, ψυχρὸς ἱδρὼς τὴν περιέλουσε καὶ ἀμέσως ἐθεραπεύθη. Μετέθεσαν τὴν κλίνην της καὶ εὗρον ὑπὸ κάτω ὀκτὼ μεγάλους βώλους ἀργύρου δεμένους μὲ ἐρυθρὰς ταινίας. Πόθεν προῆλθον οὗτοι, δὲν γνωρίζομεν. Ἐξάπαντος ὅμως εἶνε εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ προσφέρομεν τώρα τὰς θυσίας τας.

Ὁ ἔμπορός μας εἶπε τότε μὲ λύπην.

— Τὸν θησαυρόν σας, ἐγὼ ἐσύναζον καθ' ὅλην μου τὴν ζωήν. Χθὲς τὴν νύκτα εἶδον ὄνειρον νὰ χάνεται ὁ θησαυρός μου! Εἰς τὸ ὄνειρόν μου, ἐπίσης, ἐμαθον τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν σας. Δυστυχῶς βλέπω, ὅτι τὸ πᾶν ἦτο γραμμένον ὑπὸ τῆς Τύχης καὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦμαι. Μόνον, ὡς χάριν, σᾶς ζητῶ νὰ μ' ἀρήσετε νὰ ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς βώλους μου.

Ὁ κ. Οὐάγγ εἶπεν «εὐχαρίστως καὶ διέτοξε τέσσαρας ὑπηρέτας νὰ φέρουν ἐπὶ τεσσάρων δίσκων τοὺς ὀκτὼ βώλους, δεμένους δύο-δύο μὲ τὰς ἐρυθρὰς των ταινίας. Τοὺς ἀνεγνώρισεν ὁ ἔμπορος· ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του πολὺ καὶ ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος. Ἔπειτα σιγὰ σιγὰ ὄδυρμα ἠρχισαν νὰ ρέουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Τοὺς ἐθώπευσε καὶ μὲ ἀπελπισίαν εἶπεν :

— Δὲν θὰ τοὺς ἀπολαύσω πλέον!

Ὁ κ. Οὐάγγ εἶπε νὰ πάρουν πάλιν μέσα τοὺς βώλους, ἀλλὰ βλέπων τὸν ἔμπορον πολὺ θλιμμένον ἐζήτησε τρία ἀργυρᾶ ταὲλ καὶ τοῦ τὰ προσέφερε.

Ἐκεῖνος ἠρνήθη λέγων :

— Πῶς ; Εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ προσφέρουν ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀνήκουν ;

Ἀλλὰ ὁ κ. Οὐάγγ τὸν παρεκίνησε νὰ τὰ λάβῃ καὶ ἀπεχαιρετίσθησαν. Ἡ Κινεζικὴ παροιμία λέγει : Ἐὰν εἶνε ὁ Οὐρανός, ὁ ὁποῖος δὲν τιμωρεῖ, ἀλλ' εἶνε ὁ χρόνος ὅστις δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμη. Ἐὰν δὲν τιμωρηθῆτε διὰ τὴν ἀδικίαν σας, ὁ ἀπόγονός σας θὰ τιμωρηθῇ. Ὁ Κὶν-χέου ὑπῆρξε τίμιος ἄνθρωπος ἐργατικὸς καὶ οἰκονόμος. Ὁ θησαυρός του ὅμως οὕτω μυστηριωδῶς ἐκλάπη διὰ νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰς ἀδικίας, τὰς ὁποίας διέπραξαν οἱ πρόγονοί του. Τίποτε δὲν μένει ἀτιμώρητον.

(Μετάφρασις)

Πειραιεὺς Δ. Β. Π.

Οἱ ἄγριοι κύκνοι

Εἰς μίαν χώραν πολὺ μακρυσμένην ἔζη ἕνας βασιλεύς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἑνδεκα υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα, Λίζαν ὀνομαζομένην. Ὁ βασιλεὺς ἠγάπα τὰ τέκνα του πολὺ καὶ τοὺς ἔτιθεν ὁ,τι τοῦ ἐζητοῦν· καὶ ἦσαν εὐτυχισμένα παιδιά. Ἡ εὐτυχία ὅμως αὐτὴ δὲν διήρκεσε ἐπὶ πολύ, διότι μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν ἡ βασίλισσα καὶ ὁ βασιλεὺς ἤλθεν εἰς δεύτερον γάμον. Ἡ νέα βασίλισσα ἐμίσει τὴν Λίζαν καὶ τοὺς ἕνδεκα ἀδελφούς της καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Ἡ βασίλισσα ἦτο μάγισσα καὶ μίαν ἡμέραν λέγει εἰς τὰ βασιλόπουλα.

—Πετάξατε σὰν πουλιὰ καὶ χάσετε τὴν μορφήν σας.—

Καὶ ἀμέσως τὰ βασιλόπουλα ἔγιναν ἑνδεκα ἄσπροι κύκνοι καὶ ἐπέταξαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ καὶ ἔφθασαν εἰς ἑνὰ δάσος.

Ἔπειτα ἡ κακὴ βασίλισσα ἔτριψε τὸ προσωπάκι τῆς Λίζας μὲ καρυδόζουμο καὶ τὸ χρῶμά της ἄλλαξε τόσο πολύ, ὥστε ὁ πατέρας της δὲν τὴν ἀναγνώριζε. Τόσον πολὺ ἡ πρότερον καλλονὴ εἶχεν ἀσχημήνει. Μόνον ὁ σκύλος της καὶ τὰ χελιδόνια τὴν ἐγνώριζον, καὶ ἀν εἶχον φωνὴν θὰ τῆς ὠμίλουν. Τότε ἡ Λίζα ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ ἐτράβιξε δρόμο εἰς ἕνα μεγάλο δάσος ὅπου γρήγορα ἐχάθη.

Ὅταν ἐνύκτωσε ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὴν χλόην καὶ ἐκεῖ κλαίουσα ἀπεκοιμήθη. Τὴν πρωΐαν ἀνέλαβε καὶ συνῆλθεν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Μετ' ὀλίγην πορείαν ἔφθασεν στὸ καθαρὸ τοῦ δάσους ρυάκι καὶ ἐκεῖ ὅταν εἶδε πόσον ἄσχημη ἦτο τὴν ἐπῆρε τὸ παράπονο· ἐλούσθη ὅμως καὶ ἀμέσως ἔγινεν πάλιν ὡραία μικρὴ βασιλόπουλα. Ὁ ἥλιος ἔμελλε νὰ δύσῃ, ὅταν ἡ Λίζα εἶδεν ἑνδεκα ἄσπρους κύκνους, μὲ χρυσὰς κορώνες στὸ κεφάλι, ἐρχομένους ξυπίσω ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, σὰν μεγάλη ἄσπρη κορδέλλα. Οἱ κύκνοι τὴν ἐπλησίασαν καὶ ἐτίναξαν τὰ πτερά των. Καὶ ὅταν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἐχάθη καθὼλοκλήρου τὰ πτερὰ τῶν κύκνων ἔπεσαν καὶ ἑνδεκα ὡραῖα βασιλόπουλα τὰ ἀδελφιὰ τῆς ἐστάθησαν ἐνώπιόν της. Ἡ Λίζα ἔβγαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τοὺς ἐγνώρισεν ἀμέσως. Ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ὠνόμαζε κάθε ἕνα μὲ τὸ ὄνομά του. Καὶ τὰ βασιλόπουλα ἦσαν πάρα πολὺ εὐτυχῆ διότι ἀνεκάλυψαν τὴν μικρὴ ἀδελφή τους καὶ τῆς εἶπον.

—Ὅσο βαστᾷ ὁ ἥλιος εἰμεθα κύκνοι, καὶ ὅταν βασιλεύσῃ γινόμεθα ἄνθρωποι. Κατοικοῦμε μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ εἰς ἕνα νησὶ πέρα ἀπὸ τὸν ὠκεανό. Μιὰ φορὰ τὸ ἔτος ἐρχόμεθα ἐδῶ καὶ μένομεν ἑνδεκα ἡμέρες. Λύριον εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ νησί· νὰ μένομεν ἕνα ἔτος.

—Πάρετε καὶ μένα μαζύ σας, λέγει ἡ Λίζα. Τὰ ἀδέλφια ἐδέχθησαν καὶ ἔμειναν ὅλην τὴν νύκτα ἐξυπνοι πλέκοντες δυνατὸ δίκτυ ἀπὸ βοῦρλα. Μέσα εἰς αὐτό, τὸ πρωὶ ἐκάθησαν ἡ Λίζα καὶ οἱ κύκνοι τὸ ἐσήκωσαν εἰς τὰ πτερά των καὶ ἔφυγον ἕως ὅτου ἔφθασαν εἰς τὸ νησί, ὅπου κουρασμένοι ὅπως ἦσαν ἐξηπλώθησαν νὰ κοιμηθοῦν εἰς ἕνα σπήλαιον τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος ἦτο σκεπασμένο μὲ πρασινεῦὸν λεπτὴ καὶ μαλακή.

—Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ ὀνειρευθῆς ἀπόψε, λέγει στὴ Λίζα ὁ μικρότερος ἀδελφός της.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ὀνειρευθῶ πῶς θὰ σκοτώσω αὐτὴ τὴ βασιλισσα.

Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ ἐκαρφώθη μέσα εἰς τὸν νοῦν τῆς βασιλοπούλας καὶ παρεκάλεσε ἐλλόγαβα τὸν Θεὸ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Καὶ πράγματι ὀνειρεύθη ὅτι πετοῦσε στὸν ἀέρα καὶ ἐπήγαινε εἰς τὸ παλάτι τῆς Μοίρας ὁ-που μία νεράϊδα τὴν ἐδέχθη καὶ τῆς εἶπεν.

Ἂν ἔχῃς ὑπομονὴ καὶ κουράγιο, θὰ σώσῃς τὰ ἀδέλφια σου. Βλέπεις αὐτὴ τὴ τσουκνίδα ποὺ κρατῶ; Ὀλόγυρα στὸ σπήλαιο ποὺ κατοικοῦν ὑπάρχουν πολλαὶ, ἀλλὰ καμμία δὲν θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ, ἐκτὸς ἐκείναι αἵτινες φυτρώνουν εἰς τοὺς τάφους στὸ νεκροταφεῖο.

Μάζεψε ἀπὸ αὐταὶς καὶ μὴ σὲ νοιάζει ὁπόσα κεντοῦν. Κομμάτιασέ τες μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σου ὅσο νὰ γίνουν κλωστὲς καὶ μὲ αὐτὲς τὲς κλωστὲς πλέξε ἑνδεκα ἐπανωφόρια μὲ μανίκια μακρυά. Καὶ ὅταν τελειώσουν καὶ τὰ φορέσουν τὰ ἀδέλφια σου ἀμέσως θὰ ξεμαγευθοῦν. Νὰ θυμᾶσαι ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ἀρχίσῃς αὐτὴν τὴν ἐργασία, ἕως ὅτου τὴν τελειώσῃς δὲν πρέπει νὰ ὁμιλήσῃς καθόλου. Ἡ πρώτη λέξις ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σου, θὰ σχίσῃ τὴν καρδιὰ τῶν ἀδελφῶν σου. Στὴ γλῶσσα σου εἶνε ἡ ζωὴ των κρεμασμένη.

Αὐτὰ εἶπεν ἡ νεράϊδα καὶ μὲ τὴν τσουκνίδα ἐκτύπησε τῆς Λίζας τὸ χέρι καὶ ἕνας πόνος σὰν ἀπὸ ἀναμμένο κάρβουνο, ἐξύπνησε τὴ βασιλοπούλα.

Ὅταν ἐξύπνησεν ὁ ἥλιος εἶχε βγῇ καὶ ἀμέσως ἐμάζεψε τσουκνίδας καὶ ἤρχισε τὴν ἐργασίαν. Ἐτελείωσε τὸ ἕνα ἐπανωφόρι καὶ ἤρχισε τὸ δεύτερο, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ κυνηγῶν καὶ τὴν εὗρεν στὸ σπήλαιο.

—Πῶς εὑρέθης ἐδῶ παιδί μου; ἠρώτησεν ἀλλὰ ἡ Λίζα ἐκούνησε μόνο τὸ κεφάλι. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀφοῦ θὰ ἐπέθαιναν οἱ ἀδελφοί της. Καὶ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιὰ τὰ χέρια της, γιὰ νὰ μὴ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς πόσον πολὺ ὑπέφερεν.

—Ἔλα μαζύ μου τῆς λέγει, δὲν πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ. Καὶ ἂν εἶσαι τόσον καλὴ ὅσο καὶ ὁ μορφή, θὰ σὲ ντύσω στὶ μετάξι καὶ στὰ βελοῦδα καὶ θὰ βάλλω στεφάνι στὸ κεφάλι σου, θὰ εἶσαι βασιλοπούλα στὸ καλλίτερο κάστρο.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐσήκωσε στὸ ἄλογο. Ἐκείνη ἔκλαιε καὶ προσεπάθει νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὴν ἠμπόδισε.

—Θέλω τὸ καλό σου καὶ μιὰ μέρα θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς.

Καὶ ἐπέρασαν κάμπους καὶ βουνὰ καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ παλάτι, ὅπου τὴν ὠδήγησε σὲ δωμάτια μαρμάριν, ὅπου ὅλα ἦσαν χρυσὰ καὶ λαμπερά. Ἡ βασιλοπούλα χαρὰ δὲν ἠσθάνθη, ἀλλὰ ἔκλαιε πικρά. Εἶχε μαζύ της τὸ ἐπανωφόρι καὶ μερικὲς κλωστὲς καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της.

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ βασιλεῖου ἔλεγε πῶς ἦτο μάγισσα, γι' αὐτὸ δὲν μιλοῦσε, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς ἐπῆγαινε στὸ νεκροταφεῖο καὶ ἐσύναζε τσουκνίδες, ὅπου εἰς τὸ τέλος ὅλοι ἐπίστευσαν τὸν ἐπίσκοπον καὶ ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ τὴν καύσουν.

Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐβγῆκε νὰ ἴδῃ τῆς μάγισσας τὸ καύσιμο. Ἕνα γέρικο ἄλογο ἔσυρε τὸ ἁμαξὶ ποὺ τὴν ἔβαλαν νὰ καθίσῃ· τῆς ἔφορεσαν παληόρουχα, ἀλλὰ τὰ ὡραῖά της μαλλιὰ ξέπλεχα στοὺς ὤμους τὴν ἐστόλιζαν καὶ τὰ χελη τῆς ἠσαν ὠχρά, ἐλαφρὰ κινούμενα σὰν κάτι νὰ ἔλεγε καὶ τὰ δάκτυλά της ἐδουλεύαν ἀκόμη. Εἰς τὰ πόδια της εὐρίσκοντο τὰ δέκα ἐπανωφόρια ἕτοιμα καὶ ἔπλεκε τὸ ἑνδέκατον μὲ σπουδή. Καὶ ὁ ὄχλος τὴν ἐπεριπαίζε καὶ ἔλεγε.

—Κυτάχτε τὴν μάγισσα: Ὅλο μάγια κάμνει. Κάτι μαγειεύει. Κόμματία νὰ τὴν κάψωμε!

Καὶ ὤρμησαν ἐναντίον της καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ξεσχίσουν τὰ ἐπανωφόριά, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἑνδεκα κύκνοι ἐπέταξαν ἐπάνω στὸ ἁμάξι, καὶ ἐτίναξαν τὰ πτερά των καὶ ὁ ὄχλος ἐφοβήθη καὶ παρεμέρισε.

Καὶ ὅταν ὁ δῆμος ἄπλωσε τὸ χέρι διὰ νὰ τὴν καταιδέσῃ ἀπὸ τὸ ἁμάξι, ἡ βασιλοπούλα ἐσκέπασε γρήγορα, γρήγορα τοὺς κύκνους μὲ τὰ ἐπανωφόρια καὶ οἱ κύκνοι ἀμέσως ἔγιναν ἑνδεκα ὡραῖα βασιλόπουλα.

—Τώρα ἠμπορῶ νὰ μιλήσω, ἐφώναξε ἡ Λίζα. Εἶμαι ἀθῶα.

Καὶ ὁ κόσμος ὅταν εἶδε τί συνέβη ἔσκυψε καὶ τὴν ἐπροσκύνησε σὰν ἁγία. Ἀλλὰ ἡ Λίζα τώρα σεβόσω τὰς μηχανάς μου καὶ νὰ ἀφίσω νὰ σκωριάσουν τὰ ἐργαλεῖά μου; Σὺ μὲ σώζεις ἐκ τοῦ ὀλέθρου, προστάτα Πόλεμε. Θὰ ὑπανδρεύσω τὰς θυγατέρας μου καὶ θὰ τὰς καταστήσω συζύγους μαρκησίων.

Ὁ Ζωγράφος.— Θὰ χαράξω ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ τοὺς πίπτοντας ἥρωας.

Ὁ Ποιητής. — Θ' ἀπαθανατίσω τὰς ἑκατόμβας σου στὰ ποιήματά μου!

Ὁ Πολίτης. — Ἐπληττον. Σὺ θὰ φαιδρύνῃς τὰς χειμερινάς μου νύκτας καὶ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἀργίας μου. Μὲ τοὺς πόδας ἐξηπλωμένους ἐπὶ εὐλυγίστου καθέκλας, θὰ συζητῶ καὶ θὰ παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς νέας σου κατακτήσεις.

Ὁ Στρατηγός. — Θὰ ἐπιστρέψω ἰσως Αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς Νίκης. Καὶ θὰ σοὶ ὀφείλω τὸ στέμμα.

Ὁ ἀξιωματικός. — Θὰ προσθέσω ἕνα ἀκόμη σειρῆτι ἐπὶ τοῦ πηλικίου μου.

Ὁ Στρατιώτης.— Θὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὸν βαρὺν σάκκον καὶ τὴν καπόταν, ἅτινα μὲ κωθιστῶσι σκαιὸν καὶ θὰ μοὶ δώσῃς τὸ ξίφος.

Ὁ Κλέπτης.—Ὑπάρχουν ὡραῖαι ἀνάκτορα ἐκεῖ κάτω καὶ θὰ τὰ κατακλέψω.

Ὁ ἀπηλπισμένος.—Θὰ μοῦ στείλῃς τὸν θάνατον καὶ θὰ σὲ εὐλογήσω.

Ὁ Πόλεμος. — Λοιπὸν ἤκουσες ; Ἀπαιτεῖς πάντοτε νὰ ἐμποδίζῃς τὸν δρόμον μου ; "Αφησέ με ν' ἀποτελειώσω τὸ ἔργον μου!

(Ἡ Φιλανθρωπία ἀποκρύπτει τὸ πρόσωπον καὶ δακρύει σιωπηλῶς).

Σπάρτη *Ἄλκηστις*

Ἡ μάχη τῶν Γιαννιτσῶν

Κάθε χιονόσκεπη κορυφὴ τ' Ὀλύμπου χουσολάμπει
στοῦ ἥλιου τὸ πικράγελο κι' ἀργὸ ξεψύχημά του,
κι' ἀπ' τὴς βροντὲς τῶν κανονιῶν τραντάζονται οἱ [κάμποι
σκορπώντας ἄγριο ἀντίλαλο – μήνυμα τοῦ θανάτου.

Ἡ σφαῖρες ποὺ ἀμέτρητες περνοῦνε στὸν ἀέρα,
ξεσχίζουνε ἀλύπητα τ' ἀνθρώπινα κουφάρια,
κι' ὅλος ὁ κάμπος γίνεται – τί φρίκη! – πέρα-πέρα
τοῦ Χάρου δυὸ ἀτέλειωτα κι' ἄγρια μακελλάρια.

Μὲ μολυβένιο σύγνεφο οἱ βράχοι 'νε κρυμμένοι,
εἰν' ὁ κατνὸς τοῦ μπαρουτιοῦ ἀλλὰ καὶ εἰν' ἀκόμα
ἡ ἄχνα τ' ἀπὸ τὴς πληγὲς τῶν λαβωμένων βγαίνει
κι' ὑψώνεται στοῦ οὐρανοῦ τὸ γαλαζένιο δῶμα.

Ξάφνου ἡ βροντὲς σταμάτησαν! Λαφνοστεφανωμένη
ἀπ' τοῦ Ὀλύμπου τῆς κορυφὲς ἡ Νίκη ξεφαντόνει,
μὲς στὸ σταρό μας Σταματᾶ κι' ἀπ' τὰ μαλλιά της [ἐπάνω
δάφνη καὶ τὴ Σημαία μας μὲ χάρι στεφανώνει.

Κὶ ὅστερα γέροντας γλυκὰ φιλεῖ τὸ Σταματᾶκη,
καὶ δίνοντας στὸ χέρι του τὴ γαλανὴ Σημαία,
τῆς Σαλονίκης τοῦδειξε τὸ ἀψηλὸ παλάτι
ποὺ πέτρε αἰῶνας πρόσμενε Ἑλλὴνα Βασιλέα.

Κ' ἀπὸ ψηλὰ ὁ Ὄλυμπος κυτάει μὲ περηφάνεια
τῆς ἔνδοξης Πατρίδας μας τὸ διαμαντένιο στέμμα,
ἐνῷ ὁ ἥλιος πλέκοντας γλυκὰ φωτοστεφάνια
κρύβεται κατακόκκινος – σὰν τὸ χριστὸ αἷμα.

(Ἀθῆναι) *Ἐλενίτσα Κωνσταντοπούλου*

Κουβέντες τοῦ Πολέμου

Φιλανθρωπία. — Δὲν θὰ διέλθῃς. Τυφλὲ κακοδεργε πόλεμε, δὲν βλέπεις ὅτι ὅλος ὁ κόσμος σὲ καταρᾶται καὶ δὲν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νὰ σὲ ποθῇ ;

Ὁ Πόλεμος. — Μὲ κάμνεις νὰ γελῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια. Ἐν τούτοις θέλω νὰ σὲ καταπείσω. Ἄκουσε λοιπὸν ὅ,τι περὶ ἐμοῦ λέγουν οἱ ἄνθρωποι...

Ὁ χωρικός.—Χαῖρε, Πόλεμε! Εἶσαι γλυκὸς καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἡ ἀποθήκη μου εἶνε γεμάτη σῖτου καὶ θὰ τὸν πωλήσω πολὺ ἀκριβὰ ἑνεκα τοῦ ἐρχομοῦ σου. Εἶσαι ἡ Τύχη μου !

Ὁ Τραπεζίτης. — Θὰ κάμω δάνεια καὶ θὰ κερδοσκοπήσω ἐπὶ τῶν κακῶν εἰδήσεων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν καλῶν. Πόλεμε, σὲ χαιρετῶ.

Ἡ Οἰκογένεια.— Σ' ἐλογῶ, καλὲ Πόλεμε! Οἱ ἀδελφοί μου καὶ οἱ ἐξάδελφοί μου εἶνε στρατιῶται. Δὲν θὰ ἐπιστρέψουν. Ἐπομένως τὸ μερίδιον τῆς κληρονομιᾶς μου θὰ γίνῃ μεγαλίτερον.

Ὁ Ἔμπορος.— Ἔλεγα νὰ πτωχεύσω. Ἀλλ' ἐρχεσαι σύ! Τὰ καταστήματά μου γέμουσιν ὑφασμάτων βεβλαμμένων, ἐριουχῶν σεσηπότων, ἐρμάτων χαρτίνων. Ὦς εὐ παρέστης!

Ὁ Ἐργοστασιάρχης. — Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀπὸ τὴν ταραχή, τὸν πόνο, τὴν ἀνησυχία ἔπεσε κατὰ γῆς λιποθυμῆ.

—Ναί. Εἶνε ἀθῶα, εἶπον τ' ἀδέλφια της. Καὶ διηγήθησαν τὰ συμβάντα.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν, εἰς τὸν ἀέρα ἀνέβη εὐωδία ἑκατομμυρίων ρόδων. Καὶ κάποιο βοῦλο τῆς πυρᾶς ἐρρίζωσε καὶ ἔκαμε κορμὸ καὶ κλάδους καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ ἐγεννήθη κατάλευκο λουλοῦδι, σὰν ἄστρο φωτεινό. Τὸ λουλοῦδι αὐτὸ, ἔκυψε ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἔθεσε στὴς Λίζας τὸ στῆθος, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία.

Καὶ ἡ καμπάνες ἐκτυποῦσαν μόναι, καὶ ὅλα τὰ πουλιὰ ἐκελάδουν μὲ χαρά, ὅταν ἐν παρᾳ-ξῇ καὶ τιμαῖς ἐγύριζαν τὰ βασιλόπουλα στὸ Παλάτι.

Κόρινθος ΙΩΑΝ. Κ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ

Ντάμα Μωαστοῦνι

Πολεμικαὶ Σελίδες

Ἀπὸ τὴν γῆν τῶν ἡρώων

Ὁ Κρὴς καὶ τὰ ὅπλα

— Ἐὰν ὑπάρχῃ λαὸς φιλελεύθερος καὶ πολεμικός, ὁ τοιοῦτος εἶνε ὁ Κρητικός.

—Ὁ Κρὴς ἄμα φθάσει τὸ 11ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀρχίζει νὰ ἐξασκῆται εἰς τὰ ὅπλα.

—Ἡ Κρήτη δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε ἓν ἀπέραντον σκοπευτήριον !

—Ὁ Κρὴς πάσχει ἀνέκαθεν ἀπὸ ὁπλομανίαν.

—Ὁ μὴ ὁπλοφορῶν Κρὴς ἐν καιρῷ μὲν πολέμου ὀνομάζεται μουτῆς, δηλαδὴ ἀφιλόπατρις, ἐν καιρῷ δὲ εἰρήνης θεωρεῖται δειλός.

—Τὸ νὰ μὴ φέρῃ τις ὅπλα θεωρεῖται ἐν Κρήτῃ ἀμάρτημα.

—Ἐπίσης τὸ νὰ μὴ φυλάτῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὅπλα ὁ Κρὴς τὸ θεωρεῖ αἴσχος, ὄνειδος !

—Αἱ οἰκίαι τῶν Κρητῶν εἶνε ἀληθῆ ὁπλοστάσια.

—Δὲν ὑπάρχει χωρίον ἐν Κρήτῃ τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχῃ τὸ σκοπευτήριόν του.

—Ὁ Κρὴς φανερώνει τὴν χαρὰν του διὰ τῶν ὅπλων.

—Ἄνευ πυροβολισμῶν διασκέδασις δὲν γίνεται ἐν Κρήτῃ.

—Ὁ Κρὴς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ παραδίδει τὰ ὅπλα του.

—Ἡ μεγαλειτέρα προσβολὴ διὰ τὸν Κρητικὸν εἶνε ἐὰν τοῦ ἀφαιρέσῃς τὰ ὅπλα, τὸ κονοῦς λεγόμενον ξαμάτισμα.

—Ἐπὶ Τουρκοκρατίας οἱ Κρῆτες δὲν παρέδιδον τὰ ὅπλα, ἀλλὰ τὰ ἐφύλαττον ὑπὸ τὴν γῆν.

— Εἰς ἑκάστην δὲ ἐπανάστασιν οὐδεὶς ἐστερεῖτο ὅπλων.

—Τὸ καλλίτερον προσκέφαλον διὰ τὸν Κρητικὸν πολεμιστὴν εἶνε τὸ ὅπλον του.

— Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Κρήτης αἱ γυναῖκες ὁπλοφοροῦν.

Ρέθυμνον. *Γ. Μ. Καλομενόπουλος*

Ὦ! τί μεράμη δύναμις!

Ἡ ὥρα ἦτο 10 καὶ μισή, ἐξαιρετικὰ ὅμως κείνη τὴ μέρα ὁ διανομεὺς ἀργοῦσε νὰ περάσῃ.

— Ἂν καὶ δὲν περίμενα κανένα ὁριστικὸ γράμμα, ἐν τούτοις λαιπὶ μοῦλεγε μέσα μου πῶς ἔπρεπε νὰ περιμένω !..

Καθισμένη πίσ' ἀπ' τὸ τζάμι, ποὺ μ' ὑπερήσπιζε ἀπ' τὸ μονότονο διήμερο κλάμμα τοῦ μολυβένεου οὐρανοῦ, περίμενα στὸ παράθυρο νὰ περάσῃ.

Τὰ λεφτὰ ξεψυχοῦσαν τῶνα μετ' ἄλλο, καὶ αἱ διάφοροι σκέψεις μου, ὡς ποῦ στὸ ρολόϊ χτύπησαν ἀργὰ-ἀργὰ αἱ ἑνδεκα.

Στὸ τελευταῖο ὅπως χτύπημά του ἀκούστηκε νὰ ξεφωνίζῃ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας μὲ τὴν τρεμουλιάρα φωνή του...

Τρέχω στὶς σκάλες. Ἡ πόρτα ἀνοίγεται καὶ ἕνας κάτασπρος φάκελλος προβάλλει μπρός μου !

Τὸν πσίρνω στὰ χέρια μου ἐνῷ τὰ μάτια λαίμαργα τρέχανε στὸ γράψιμο τῆς ἀντρέσσας καὶ στὴ φραγίδα...

Σταμάτησα νὰ

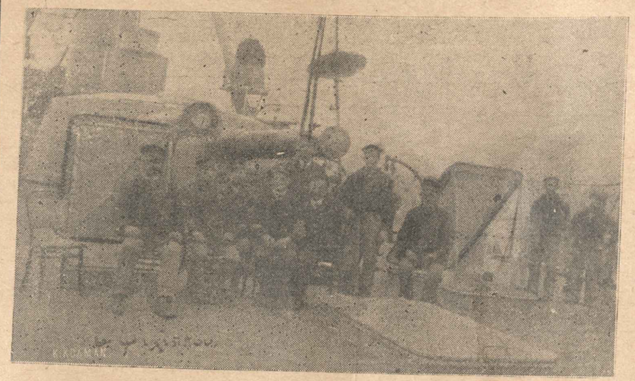

Πυροβοληταὶ τοῦ θωρηκτοῦ «Ὕδρα»

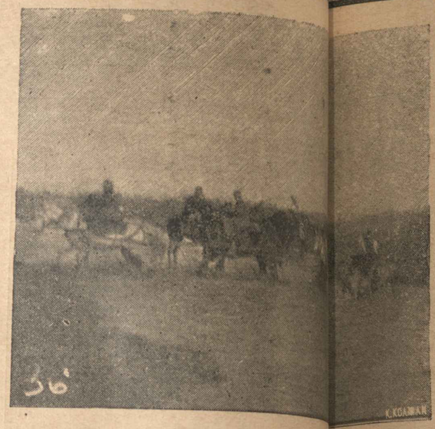

Τὸ Ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ἐν ἐνεργείᾳ.

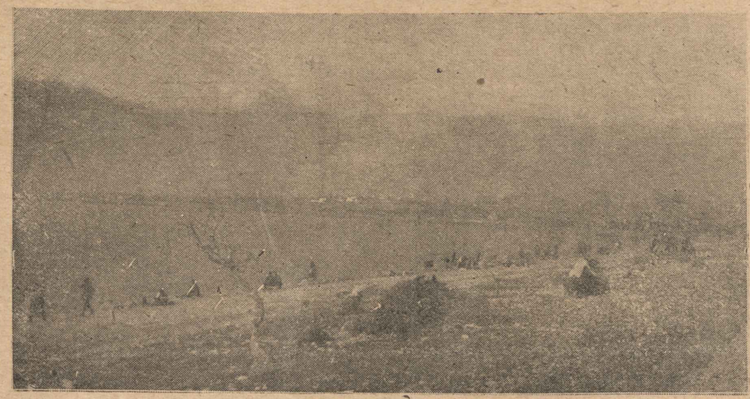

Ἡ λίμνη τοῦ Ὀστρόβου

Διον. Δεμόζος, ἐθελοντὴς ἐκ Κατρου, τραυματισθεὶς εἰς Ἀετοράχην

Γεώρ. Φέρρος, δεκανεὺς, Ἰσραηλίτης, τραυματισθεὶς εἰς Γιαννιτσά

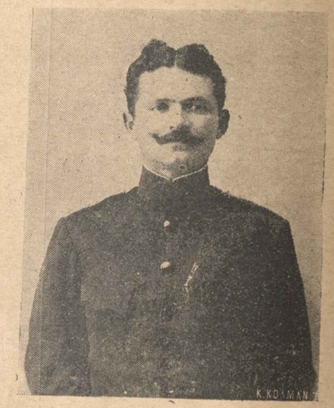

Νικ. Μπούκιος, ἐκ Γαρδικίου, πεσὼν εἰς Ἐλασσῶνα

ἐκ Χαλκίδος, Πιστά

Τοῦρκος αἰχμάλωτος ἔξωθεν τῶν στρατώνων τῶν Πατρῶν
(Φωτογρ. τοῦ κ. Μ. Λεβέρου)

Διον. Λουΐζος, ἐκ Θηβῶν, τραυματισθεὶς εἰς Μανωλιάσσαν

Ἰωάν. Ροβάτσος, Ἱερολοχίτης, τραυματισθεὶς εἰς Πιστά

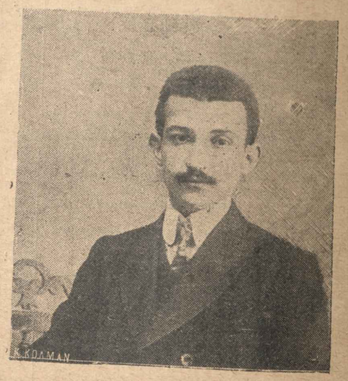

Ι. Χ. Κωνσταντόπουλος, ἐκ Πειραιῶς, πεσὼν ἐν Μπιζανίῳ

...ομάκης, Κρής, ...ίστωρ, ἀπεβίωσεν ἐν Κρήτῃ

Κ. Δ. Παπανικολάου, ἐκ Δωρίδος, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ

Δ. Κ. Καργάκος, ἐκ Σπάρτης, τραυματισθεὶς εἰς Μανωλιάσσαν

Ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν κ. Γράβαρην 2ος λόχος σκαπανέων εἰς Κορυτσᾶν, ἐπὶ τοῦ ὄρους Μερόβα, ἐν μέσῳ χιόνων

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ ΕΛΛΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

49 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Αἱ κραυγαὶ καὶ ὁ θόρυβος ἦσαν ἀπερίγραπτοι.

Αἱ λιποθυμίαι καὶ αἱ ὕβρεις τῶν ἀνδρῶν, καὶ αἱ παραινέσεις τῶν ἱερέων ἀπετέλουν ἓν ἀληθινὸν πανδαιμόνιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐχύνοντο αἱ λέξεις καὶ ἀν παρουσιάζετο κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἐζήτουν οἱ ἐξηγειρμένοι ἐκεῖνοι ἀνθρωποι.

Εὐτυχῶς ἡ φρόνησις ἀπερίσχυσεν εἰς τὰ δύο μέρη καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἱερέων ἀποσοβήθη ἡ συμπλοκή, ἡ ὁποία ἄλλως θὰ ἦτο καθ' ὑπερβολὴν αἱματηρά.

Ὁ Παπακωνσταντῖνος ἔπεισε τὸν Νοταρᾶν, ὅτι θὰ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν κόρην καὶ ἔδωκεν ἐγγύησιν, ὅτι θὰ τὴν φυλάξῃ ἀπρόσβλητον, ἕως ὅτου ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέμβῃ ἡ ἐξουσία καὶ λύσῃ τὸ ζήτημα σύμφωνα μὲ τὸν νόμον.

Εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Νοτορᾶ οἱ Τρικκαλινοὶ κατεβίβασαν ἀμέσως τὰ ὅπλα καὶ διηρέθησαν εἰς δύο μέρη ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ἀφίοντες τοιουτοτρόπως ἐλεύθερον τὸν δρόμον εἰς τους ἀντιπάλους των.

Ἐπροχώρησαν τότε οἱ Μανιᾶται μὲ τὰ ὅπλα πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας, ἔχοντες περικυκλωμένους τοὺς δύο νεονύμφους, καὶ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεχώρησαν.

Μετὰ τὸν γάμον

Ἡ νύμφη μόλις εἰσῆλθε, καταπεπονημένη ἐκ τῶν συγκινήσεων, εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς κάποιον ἰδιαίτερον δωμάτιον καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς μικρὸν παιδίον, διότι δὲν ἐγγνώριζεν ἡ δυστυχὴς ἂν ἔπρεπε νὰ χαρῇ ἢ νὰ λυπηθῇ διὰ τὰ συμβάντα τῆς πρωΐας ἐκείνης. Μερικαὶ δὲ ἡλικιωμέναι γυναῖκες ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι συνειθίζουν νὰ μαντεύουν τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ ἑξηγοῦν τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς οἰωνούς, ἔλεγαν μεταξὺ των τὴν στιγμὴν ἐκείνην, χωρὶς νὰ τὰς ἀκούῃ ἡ νεόνυμφος, ὅτι «ὁ γάμος αὐτὸς δὲν φαίνεται νὰ πᾶῃ καλά, κάποιο κακὸ θὲ νἄρθῃ στὴν ἀρχοντοποῦλά μας».

Δυστυχῶς τὰ μετὰ ταῦτα συμβάντα ἀπέδειξαν, ὅτι αἱ μάγισσαι ἐκεῖναι τῶν Τρικκάλων δὲν εἶχαν ἄδικον.

Οἱ Νοταραῖοι ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἁρπαγῆς κατέφυγαν εἰς τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως καὶ ἐζήτησαν ἐπιμόνως τὴν ἐπέμβασίν του διὰ νὰ πάρουν ὀπίσω τὴν κόρην.

Ἀλλ' ὁ διοικητὴς Ὀρφανός, ἐδήλωσε πρὸς αὐτοὺς ὅτι, ἀφοῦ ὁ γάμος ἔγινε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς κόρης, αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐπέμβῃ.

Τότε οἱ Νοταραῖοι, νομίζοντες ὅτι θὰ τιμωρήσουν τὸν Μαυρομιχάλην, παρουσιάσθησαν ἀμέσως τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἀπεκήρυξαν τὴν κόρην, ἐλπίζοντες οὕτω ὅτι θὰ κατοῤθώσουν νὰ στερήσουν τὸν Μαυρομιχάλην τῆς προικός, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχον ὑποσχεθῆ προηγουμένως.

Ἡ εἴδησις ἐγνώσθη ἀμέσως εἰς τοὺς νεονύμφους, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν κόρη ἠσθάνθη βαθυτάτην λύπην, ὄχι τόσον διὰ τὴν προῖκα ὅσον διὰ τὴν μεγάλην ὀργὴν τῶν γονέων της ὁ δὲ Μαυρομιχάλης, ἐμειδίασε διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ νεόνυμφοι, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἀκολούθους τοῦ Μαυρομιχάλη μετέβησαν εἰς Ναύπλιον.

Ταὐτοχρόνως οἱ Νοταραῖοι ἀνεφέρθησαν εἰς τὸν Κυβερνήτην καὶ ἐζήτουν δικαιοσύνην, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ὁ Μαυρομιχάλης ἥρπασε τὴν κόρην των διὰ τῆς βίας.

Ὁ Καποδίστριας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη ἀφορμὰς ἔχθρας ἐναντίον τῶν Μαυρομιχαλαίων, εὗρῆκε τότε τὴν περίστασιν, κατὰ τὸν βιογράφον, νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ καί, καθὼς λέγει τὸ χειρόγραφόν του, «διέστρεφε τὴν κρίσιν διὰ πολὺν καιρόν».

Ὁπωσδήποτε ἡ ὑπόθεσις ἔφθασεν εἰς τὰ δικαστήρια, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Νοταραῖοι ἐζήτουν δικαίωμα νὰ μὴ δώσουν τὴν προῖκα, τὴν ὁποίαν εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Μαυρομιχάλην. Ἀλλ' οἱ δικασταί, μολονότι, κατὰ τὸ χειρόγραφον, «ἦσαν κρεμασμένοι ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν», ἀπεφάσισαν σύμφωνα μὲ τὸν νόμον ὅτι ἐπειδὴ τὸ προικοσύμφωνον εἶχεν ὑπογραφῆ προηγουμένως μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν Νοταραίων, καὶ ἐπειδὴ ὁ γάμος εἶχε πλέον τελεσθῆ, δὲν ὑπελείπετο τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ μετρηθῇ ἡ προῖξ πρὸς τὸν Γεώργιον Μαυρομιχάλην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν δικαστηρίων ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως καὶ πράγματι ἐξετελέσθη, οἱ δὲ Νοταραῖοι παρὰ τὴν θέλησίν των ἠναγκάσθησαν νὰ καταβάλουν τὸ ἡμισυ τῆς περιουσίας των ὡς προῖκα πρὸς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐνέκριναν διὰ γαμβρόν τους.

Ἕως ἐδῶ τελειώνει ὁ βιογράφος τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰδιαιτέρου βίου τοῦ Γεωργίου Μαυρομιχάλη, κατόπιν δὲ εἰσέρχεται εἰς τὰς λεπτομερείας ἐκείνας τῆς ῥήξεως μεταξὺ Καποδίστρια καὶ Μαυρομιχαλαίων, τὰς ὁποίας θὰ ἀφηγηθῶμεν εἰς τὸ ἀμέσως κατωτέρω κεφάλαιον.

Ἐκ τῆς βιογραφίας ταύτης ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης φαίνεται εἰς ὑπερήφανος νεανίας, ὁ ὁποῖος ἔχων συνείδησιν τῆς ἐπιφανοῦς καταγωγῆς του, προσεπάθησε νὰ φανῇ ἀντάξιος τῶν ἡρωικῶν παραδόσεων τῆς οἰκογενείας του.

Τὸ μόνον χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον διαχρίνεται ζωηρότατα εἰς τὴν ὡραίαν μορφὴν τοῦ Γεωργίου, εἶνε ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ ἡ ὑψηλὴ περιφρόνησις πρὸς τὸν θάνατον.

Ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὠφεληθῇ τὴν πατρίδα του, ὅπου ἤκουε νὰ ἐπτυροκροτοῦν τὰ βαρβαρικὰ ὅπλα ἔσπευδεν ἀμέσως ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Μανιατῶν του καὶ ἐορίπτετο μὲ ὁρμὴν ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν, ὑπενθυμίζων εἰς τοὺς συμπολεμιστάς του ὅλους τοὺς ἥρωας προγόνους του καὶ ἰδίως τὸν κεραυνὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ὠνόμαζον Σκυλογιάννην.

Εἰς τὴν καρδίαν του δύο ἔρωτας ἔτρεφεν· ἠγάπα τὴν πατρίδα ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀφ' ἑτέρου.

Οἱ χρόνοι κατὰ τοὺς ὁποίους ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν, ἡ ἀνατροφὴ τῆς ὁποίας ἔτυχεν εἰς τὸν πύργον τῶν Μαυρομιχαλαίων, αἱ ἡρωικαὶ παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, ἡ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς μεγάλη μόρφωσίς του, τὰ ταξείδιά του, καὶ ἡ πολυχρόνιος διαμονή του εἰς τὴν Εὐρώπην, αἱ ξέναι γλῶσσαι τὰς ὁποίας ἐγνώριζε καὶ τὰ ἀγγέλματα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τὸν εἶχον ἐμποτίσει μὲ τὴν ἀκόρεστον καὶ φλογερὰν δίψαν τῆς ὑψηλῆς καὶ ἀπολύτου ἐλευθερίας.

Καθὼς δὲ ἦτο θερμὸς νεανίας καὶ ὀξύθυμος, κατὰ τὸν βιογράφον του, ἦτο πάντοτε ἐπικίνδυνος εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ ἐνόμιζε τύραννον. Δυστυχῶς δὲ ἀπὸ τὴν συροῆν μοιραίων γεγονότων ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ παρεξηγηθῇ ὡς τύραννος ἀπὸ τὸν Γεώργιον Μαυρομιχάλην εὑρέθη νὰ εἶνε ὁ ἀτυχὴς γέρων Ἰωάννης Καποδίστριας τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς εὐγνωμονῶν ὠνόμαζε μετὰ τὸν θάνατόν του «πατέρα τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης.—Ὁ χαρακτὴρ του.

Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα προώρισε νὰ γίνῃ φονεὺς τοῦ Καποδίστρια, ἦτο ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Πετρόμπεη. Ἐγεννήθη εἰς τὸν ἀπηρχαιωμένον Πύργον τῶν Μαυρομιχαλαίων, καὶ εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὸ φῶς εἰς τὸν βυθὸν τοῦ κόλπου τοῦ Οἰτύλου, εἰς τὸ ῥωμαντικὸν Λιμένι, κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1796.

Ἐνωρὶς παρεδόθη εἰς φροντίδας διακεκριμένων διδασκάλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ πολὺ πρώιμος ἔδειξε θερμὸν ζῆλον πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν ὑψηλὴν μόρφωσιν.

Σύμφωνα ὅμως μὲ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς του, ὡς τέκνον καλῆς οἰκογενείας καὶ ὡς ἄνθρωπος προωρισμένος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν κινδυνεύουσαν πατρίδα του, ἠρχισεν ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ν' ἀσχολῆται εἰς τὰ ὅπλα καὶ νὰ προετοιμάζεται διὰ τὸ στρατιωτικὸν σταδιοδρόμημα τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του.

Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ μόνον στάδιον, τὸ ὁποῖον ἐφηρμόζετο τελείως καὶ εἰς τὴν σωματικήν του διάπλασιν καὶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

Τὸ ἀνάστημά του ἦτο μέτριον, οἱ ὀφθαλμοί του γαλανοί, ἡ κόμη καὶ οἱ μύστακές του ξανθοί, καὶ τὸ σῶμα του εὔρωστον.

Ὅταν ἔβλεπε κανεὶς διὰ πρώτην φορὰν τὸν Μαυρομιχάλην αὐτόν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ προσέξῃ εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ὑπερηφάνους μύστακάς του, τοὺς ὁποίους ἐσυνείθιζε πάντοτε νὰ στρίβῃ κυκλικῶς.

Εἰς τὸ πρόσωπον ἦτο σιτόχρωος, μὲ τὸ χρῶμα δὲ τοῦτο τὸ γλυκὺ ἐφαίνετο ὡραῖος πολὺ καὶ χαρίεις, διότι ὁ Κωνσταντῖνος ὁμολογεῖται ὡς εἷς τῶν ὡραιοτέρων Μαυρομιχαλαίων.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου του διεκρίνοντο ἀρκετὰ στίγματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχεν ἀφήσει ἡ εὐλογία κατὰ τὴν νεαράν του ἡλικίαν.

Καὶ αὐτὰ ὅμως δὲν κατόρθωναν νὰ μειώσουν τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου του.

Εἰς τὴν στάσιν του ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ εἶχε τὸ βάδισμα κάπως βεβιασμένον, καὶ ἐνίστε τεταραγμένον.

Κατὰ τὴν ψυχήν, ὁμολογεῖται παρὰ πάντων καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν βιογράφον του, ὡς ἕνας ἐκ τῶν ἀγαπητοτέρων ἀνθρώπων.

Ἦτο τόσον ἀγαθός, ὥστε ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀντικρουσθῇ μὲ ἕνα ἀγύρτην ἦτο εὐκολώτερον νὰ ἠττηθῇ παρὰ νὰ νικήσῃ.

Ὑπάρχουσι δὲ πολλὰ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ἀπατηθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀσυνειδήτους καὶ ἀπὸ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους.

Ἐκτὸς τῆς ἀγαθότητος εἶχε μεγάλην προσήνειαν, καὶ ἐστερεῖτο καθ' ὁλοκληρίαν τοῦ πεφυσιωμένου ἐκείνου τύφου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατέχονται πολλάκις οἱ υἱοὶ ἐνδόξων πατέρων καὶ οἱ ἀπόγονοι μεγάλων οἰκογενειῶν.

Ἦτο ἁπλούστατος εἰς τοὺς τρόπους, καταδεκτικώτατος εἰς τοὺς ταπεινοὺς καὶ πτωχοὺς καὶ φιλεύσπλαχνος μέχρις ἐλαττώματος.

Πολλάκις κατὰ τὴν βραχεῖαν του ζωὴν ἠσθάνθη δδυνηράν θλῖψιν, ὅταν ἔβλεπεν ἀνθρώπους δυστυχοῦντας καὶ πάσχοντας, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ, διότι δὲν εἶχεν ἄφθονα μέσα.

Τὴν περιδα τῆς οἰκογενειακῆς του κληρονομίας ἐξῆντλησε γρήγορα καὶ οὐδέποτε κατὰ τὴν νεότητά του ἐδοκίμασε τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλούτου, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις περιεφρόνει.

Ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἰδεολόγους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι καταφρονοῦντες τὰς πεζὰς ὕλης, ἀποβλέπουσι πάντοτε πρὸς ἓν ὑψηλὸν ἰδανικὸν καὶ ἀφοσιοῦνται εἰς αὐτό, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν ὅτι ὡς ἄνθρωποι θὰ εὑρεθοῦν κάποτε εἰς τὴν σκληρὰν θέσιν νὰ ἐννοήσουν ποία εἶνε ἡ δύναμις τοῦ πλούτου. Τὸ δὲ ἰδανικὸν τοῦ Κωνσταντίνου ἦτο ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ἰδίως ὁ ἔρως τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ ζωή του

Ὅταν ἤρχισεν ἡ Ἱερὰ Ἐπανάστασις τοῦ 21, ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο μόλις 25ετὴς νεανίας.

Εὐτυχὴς κατὰ τοῦτο, εἶδεν ἀμέσως ἐνώπιόν του ἀνοιγόμενον τὸ στάδιον εὐγενῶν ἀγώνων καὶ ἔδραξε τὸ ὅπλον του, καὶ ἐορίφθη εἰς τὰς φλόγας τῶν μαχῶν, κυνηγῶν παντοῦ τὴν θελκτικὴν Δόξαν.

Ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς μεγάλας καὶ γνωστὰς μάχας καὶ εἰς ἀναριθμήτους ἄλλας συμπλοκάς, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων του.

Ἐπολέμησε μὲ τὸν Κυριακούλην εἰς Κερασιὰν τῆς Τριπόλεως.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Καρύταιναν καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ἠπειρον πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκεῖ μαχομένων Ἑλλήνων.

Ἐπολέμησε κατὰ τὸν βιογράφον του, «εἰς τὸ Ζαλογεροβοῦνι λεγόμενον πλησίον τοῦ Πανδοχείου Μαρμαρᾶ».

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Προκήρυξις ἑλληνικοῦ στόλου κατὰ τὸ 1821

Οἱ σκοποὶ τῶν ἑκάστοτε πολέμων τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους καταφαίνονται ἐκ τῆς κάτωθεν προκηρύξεως, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἅμα τῇ κηρύξει τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Προκήρυξις τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου.

«Φίλοι ὁμογενεῖς, προεστῶτες τῶν ἑλληνικῶν νήσων καὶ παραλίων καὶ λοιποὶ κάτοικοι αὐτῶν. Ὀμογενεῖς! οἱ προεστεύοντες τῶν ἑλληνικῶν νήσων καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι αὐτῶν, ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον κάμνομεν κατὰ τῶν ἀσεβῶν τυράννων, δὲν εἶνε κλέφτικος, ἀλλ' ὅλου τοῦ ἔθνους μας, ἀποφασισμένος θεσθεν καὶ ὠργανισμένος ἀπὸ μεγάλους ἄνδρας. Ζητοῦμεν τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Γένους μας καὶ δι' αὐτὴν συνεταφέρομεν ὅλοι καὶ ὅπλα καὶ πλοῖα καὶ σώματα· πρέπει λοιπὸν νὰ προσέχωμεν εἰς ὅλα μας τὰ κινήματα, νὰ ἔχωμεν ἑνωμένην τὴν ἀνδρείαν μὲ τὴν τιμήν, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τοὺς ἀληθεῖς φίλους τῆς ἐλευθερίας, νὰ μὴ ἐνοχλῶμεν τοὺς ὁμοπίστους καὶ ὁμογενεῖς μας, ἐξ ἐναντίας μάλιστα πρέπει νὰ βοηθῶμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ Γένους ἀγαθὴν προθυμίαν των· ὁμοίως πρέπει νὰ σέβεσθε καὶ τοὺς ἄλλων Δυνάμεων τὰ πλοῖα καὶ τοὺς ὑπηκόους. Ἡμεῖς δὲν πολεμοῦμεν παρα μόνον τοὺς τυράννους μας Ὀθωμανούς, τὰς δὲ ἄλλας Δυνάμεις σεβόμεθα καὶ τιμῶμεν. Προσέχετε λοιπὸν ἀδελφοί νὰ μὴ πειράξῃ κανεὶς ἄνδρα ὁμογενῆ, οὔτε πλοῖον ἑλληνικόν, ἀλλὰ νὰ φέρεσθε ὅλοι πρὸς ἀλλήλους μὲ ἀγάπην καὶ φιλανθρωπίαν, κατὰ δὲ τῶν τυράννων μὲ ἀμετάτρεπτον ἐνθουσιασμόν. Ὑστις ἤθελε τολμήσει νὰ πειράξῃ ἀδίκως καὶ λῃστρικῶς πλοῖον ἑλληνικὸν ἢ ἄνδρα χριστιανὸν ἢ ἄλλης Δυνάμεως οὐδετέρας, ὁ τοιοῦτος θέλει κρίνεται ἐχθρὸς τοῦ γένους καὶ ὡς τοιοῦτος θέλει κατατρέγεται. Ὑγιαίνετε, εὐτυχοῦντες ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Τῇ 18 Ἀπριλίου 1821. Ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν στόλον συναινέσει τῶν τριῶν νήσων Σπετσῶν, Ὕδρας καὶ Ψαρῶν».

(Ἀντιγραφὴ ἐκ πιστοῦ ἀντιγράφου).

Σπέτσαι *Κωνστ. Δ. Γεωργιάδης*
Φοιτητὴς Ἰατρικῆς

Γιὰ γέλοια

Σύζυγός τις, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ὑπεκυπτεν εἰς τὰς θελήσεις τῆς συζύγου του, ἤρχισε τὴν διαθήκην του τοιουτοτρόπως: «Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη μου θέλησις!...»

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ:

Α.—Τί ἐμπορεῖτε νὰ ἀπωλεσθὲν χρηματοφυλάκιόν σας;

Κ.—Τίποτε... τὴν διεύθυνσίν μου μόνον.

Α.—Τότε ἔχομεν ἐλπίδας ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψῃ ὁ εὑρὼν αὐτό.

Μεταξὺ φίλων.

Γ.—Ἐ! λοιπὸν τὸ ταξείδιόν σας ἐν Μαδρίτῃ;

Κ.—Θαυμάσιον!... Οὐδαμοῦ ἤκουσα νὰ ὁμιλεῖτε τόσον ἡ Ἱσπανική!...

Ἐν τῇ Τραπέζῃ.

Πελ.—Ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγου τὸν ἐφυλάκισαν... ἀλλ' ὅμως δύνασθε νὰ καταθέσετε τὰ χρήματά σας εἰς ἐμένα.

Μεταξὺ δανειστῶν.

Β.—Λοιπὸν ἰδοὺ τὸ πεντάφραγκον ποῦ σοῦ χρεωστῶ.

Γ.—Εὐχαριστῶ πολύ, ἐγὼ τὸ εἶχα ξεχάσει πρὸ πολλοῦ.

Β.—Ἀλλά, διατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες ἐνωρίτερον...

Γαμβρός.—Εἶμαι λίαν εὐχαριστημένος διότι μοῦ ἐδώσατε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός σας. Τί τῆς δίδετε;

Πενθερός.—Τὴν συγκατάνευσίν μου.... Τί ἄλλο θέλετε;..

Ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ ἔμπροσθεν ἑνὸς ἐλέφαντος.

Φύλαξ.—Παρακαλῶ, δεσποινίς, δώσετε τίποτε εἰς τὸν ἐλέφαντα.

Δεσπ.—Δυστυχῶς δὲν κρατῶ μαζύ μου οὔτε ἄρτον οὔτε γλυκίσματα.

Φύλαξ.—Τότε δώσετέ του ἐν δεκάλεπτον.

Ἀστυφ.—Δὲν βλέπετε ὅτι ἡ ἐπαιτεία ἀπαγορεύεται ἐν τῷ χωρίῳ;

Ἐπαίτης.—Ἡ ἐπαιτεία μάλιστα, ὄχι ὅμως καὶ οἱ ἐπαῖται.

Ὑπάλληλος.—Ἀλλὰ κύριε, τὸ τραῖνον ἀναχωρεῖ μόνον μετὰ μίαν ὥραν.

Κύριος.—Αὐτὸ εἶνε ἀληθές! Ἀλλὰ εἶμαι τόσον βιαστικός, ὥστε ἐπροχώρησα τὸ ὡρολόγιόν μου κατὰ μίαν ὥραν.

Ἀγοραστής.—Πόσον πωλεῖται τὴν ὄρκτον σας παρακαλῶ;

Πωλητής.—1500 φράγκα!...

Ἀγοραστής.—Ἀ! εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλ' ἐπιθυμῶ μόνον ἓν τεμάχιον· δύνασθε νὰ μοὶ ἀποκόψητε;

Ἐνοικιαστής. — Θὰ ἐνοικίαζον εὐχαρίστως τὴν ἔπαυλίν σας, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Ἰδιοκτήτης.—Δὲν εἶνε τίποτε... θὰ συνειθίσετε· μετὰ δύο μῆνας θὰ νομίζετε ὅτι ὁ ἄνδρας σας ρογχαλίζει....

Ἰταλικοὶ παροιμίαι.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ λέγῃ τις: «Ἐγὼ δὲν θὰ πιῶ ποτέ μου αὐτὸ τὸ νερό».

Τὸ ῥῆμα δὲν θέλω δὲν ὑπάρχει.

Τὸ δανειοθὲν χρῆμα φθείρει τὴν φιλίαν.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς μου)

Ἀλεξάνδρεια *Νίκος Κομνηνὸς*

Ἀνάστος Μπιτσάνης, ἀνθυπολοχαγός, ἐκ Λαρίσσης, τραυματισθεὶς εἰς τὸ Ὄστροβον

Μία ἱστορικὴ Ἀστυνομικὴ διάταξις

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἐμπορο-πανηγύρεως ἐν Φωκίδι ἀναφέρεται ὅτι ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐτῶν ἡ κάτωθι ἀστυνομικὴ διάταξις.

«Ἀδριον περὶ ὥραν 10 π. μ. θέλει τελεσθῇ εἰς ἐκκλησίαν τελετή, ἤγουν πανήγυρις ἐν ᾗ ἐδόν νὰ παρευρεθοῦν ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ τοῦ τόπου ἡγουμένου ἡμῶν ὡς ἀστυνόμου ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἐλλείψει μουσικῆς, τὰ κατ' αὐτὴν μερίμνῃ τοῦ Παρέδρου, θέλουσι κανονίσει τὰ ἐγχώρια τύμπανα, ἐνθάδε καὶ ἀκολούθως, ἐπιδοθῶσιν δὲ εἰς διασκέδασιν ἡσυχον, καὶ εἰς τὴν φαγοπότιον ἀπαγορεύεται ἐνώπιον ξένων ἡ ὁπλοφορία, ἡ θύρα, ἡ μαγκουροφορία, τὸ ἀπότομον ῥήξιμον ἐπιτρεπομένων μόνον, ἐν ἀπομεμακρυσμενῃ συνοικίᾳ εἰς περὶ λύχνων ἀφὰς ὥραν. Ἀπαγορεύεται τὸ λούσιμον ἐν τῷ ποταμῷ ἄνευ ἀδείας· ἐπίσης ἡ εἴσοδος ἀμφοτέρων τῶν γενῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἐν θερμοῖς λουτροῖς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τὴν πανήγυριν. Ὅσοι ἀφθῶσι παρ' ἐμοὶ τε καὶ τῶν ὀργάνων μου ἀργολαβοῦντες ἄρρενες μετὰ θηλέων θέλουσι ραβδισθῇ ἀνηλεῶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν μέρος τῆς ράχεώς των. Ἀπαγορεύεται ἡ διέλευσις ἀνθρώπων ἐπὶ κτηνῶν ἵππων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ ἐγχωρίῳ κωμοπόλει, πρὸς ἀποφυγὴν τσαλαπατήματος παίδων ἢ ἐκ τῆς ἀπὸ ῥυτῆρος θλάσεως πόδας τῶν κτηνῶν. Τὸ κλείσιμον τῶν καταστημάτων κανονίζεται παρὰ πόδας πλὴν τῶν λεσχῶν ἅμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου· τῶν οἰνοπωλῶν ἡ 11 τῆς νυκτὸς πλὴν τοῦ Δημοσίου θεάματος τῶν Καραγκιοζαρέων τὴν πρωΐαν περὶ τὸ λυκαυγές.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς κωμοπόλεως

Βάσσιος Κρίλιας
Ἐπινοματάρχης

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Βόλος *Λουκᾶς Πέτρ. Βούλγαρης*

Ἡ χαρὰ τοῦ Ὀρόμαου

Ὄλυμπε, ποῦν τὰ χρόνια σου καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἀστοραπές σου
Στὴς ἐπορφυρωμένες κορφὲς ἄλλοτε, σὰν καὶ τώρα,
χρόνια καὶ πάγους ἔβλεπεν ὅλη τοιγύρω ἡ χώρα.
Πῶς ἄλλαξες κι ἀρρήθηκες ἐφέτο τὰ χιόνα, τὰ χιόνα του καὶ τὴς βροχές, τὴν κρύα παγωνιά [του,
καὶ ἀποφεύγεις νὰ τὸν 'δῆς δὲν θὲς τὴν συντροφιά [του;
— Λιαβάτη, ἂν εἶμαι 'γὼ βουνὸ, ἀποδίνομαι καὶ [γαῖμα
κι ὅσο μπορῶ ταχύτερα τὴν ἄνοιξι θὰ φέρω.
Γιατί ψηλὰ στὰ πλάγια μου, στὰ δοξασταὶ λιμόνια
κ' ὁ Νικοτσάρας μὰ φορὰ κι' ὁ Θύμιος τὰ πιοῦσαν
καὶ μὲ τ' ἀγρίμια χύριεν καὶ λευτεριὰ ἐπιοῦσαν
βλέπω λεβέντες, σπουναγοῦς, μὲ τὸ σπαθὶ ἀπ' ὄχω
νὰ φέγγουνε τὴ λευτεριὰ 'στὰ σκλαβωμένα μέρη.
Βλέπω ποφοῦα βασιλῆ στὴ μάχη νὰ κινᾶνε,
καὶ κάποιον ἄλλον βασιλιὰ ἐκεῖνον μοῦ ἠμπόδιζει
ὁποῦ εἶχεν ἴδιο τόνομα, εἶχε τὴν ἴδια χάρα
μὲ τὴν κ' ἐκεῖνος ἀὰν κ' αὐτὸν λεβέντης πολεμάρι.
Βλέπω τὰ Ἑλληνόπουλα γύρω νὰ πολεμοῦνε
καὶ μὲ πατρίδα καὶ σπαθὶ τὰ κόκκα ν' ἀρηματοῦνε.
Τὰ εἶδα, τὰ κατάφωσα στὴν Ἑλλάδα τὴν πρώτα,
στὸ Σαραντάπορο ὕστερα στὴ δυδεκάχρα ποῦσα.
Στὰ Σέρβια, στὰ Γιανιτσά, κάτω 'στὴ Κατερίνα,
στὸ Μετσόβο, στὰ Γρεβενὰ κ' ἀπάνω στὴν Φλωρίνα.
Ὁποῦθε κι ἂν διαβήκανε ὡς τὴν Θεσσαλονίκη
ἔκαμπε πάντα πηγαίνανε ἀντάμα μὲ τὴν νίκη.
Καὶ ἄκουγα σὰν ἐπέρνανε νὰ κοιζουνε μ' ἐλπίδα:
«Τὸ αἷμα μας χαλάλι σοῦ μητέρα μας Πατρίδα!»
Τέτοιωσ, δὲν θέλω χειμωνιὰ αἷμα παιδιῶν νὰ πλύνῃ,
θέλω, ὡς ποῦ κιόβ' ἡ ἀνοιξις, τὸ αἷμα 'κεῖ νὰ [μείνῃ
ν' ἀνθίσουν ν' ἀγριολούλουδα, τὰ μούλκα 'ματωμένα
νὰ στεφανώσουν τὰ κορμιὰ ἐκεῖ ποῦναι πεσμένα.
Δὲ θέλω χιόνια στὴς κορφὲς! Ἐφέτος μὲ σταλίζει
σημαία γαλανόλευκη, ποῦ ἐπάνω μου ἀνεμίζει.
*Δὲ θέλω χιόνια κα

ΠΟΤΕ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ

Ἡ τυπογραφία ἀνεκαλύφθη περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν εἰς οὐδεμίαν τῶν προγενεστέρων ἐποχῶν τὴν ἀρχὴν τῆς ἀθανάτου ταύτης ἐφευρέσεως, ἐπειδὴ οἱ Σῖναι καί τινες ἄλλοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης δὲν μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο εἰμὴ ξυλίνους πινακίδας κεχαραγμένας ἐκτύπως. Τὸ θεμέλιον τῆς τυπογραφίας εἶνε τὸ κινητὸν καὶ τὸ χυτὸν τῶν χαρακτήρων. Ἀλλὰ μόνον περὶ τὸ 1450 οἱ κινητοὶ χαρακτῆρες ἐπενοήθησαν ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Γουτεμβεργίου. Πρὸ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ἡ τυπογραφία ἦτο ἄγνωστος.

*

— *Τύπωσις διὰ πινάκων.*

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐπειδὴ ἡ ἐπιθυμία τῆς μαθήσεως ἐγενικεύετο καὶ ἡ ὑπέρογκος τιμὴ τῶν χειρογράφων ἦτο πρόσκομμα σχεδὸν ἀνυπέρβλητον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης, ἐπῆλθεν εἴς τινας ἡ ἰδέα νὰ χαράττωσιν ἐπὶ ξυλίνης πλακὸς γεωγραφικοὺς πίνακας καὶ ἄλλα, συνοδευόμενα μὲ σύντομον ἐξηγητικὴν ἐπιγραφήν, οἱ πίνακες οὗτοι ἐκαλύπτοντο μὲ ἐλαιώδη μελάνην, καὶ ἐπετίθεντο φύλλα περγαμηνῆς ἢ χαρτίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων μετεφέροντο διὰ τῆς θλίψεως τὰ ἐπὶ τοῦ ξύλου κεχαραγμένα σημεῖα. Μετ' ὀλίγον τὸ μῆκος τῆς οὕτω κεχαραγμένης ἐπιγραφῆς ηὔξησε καὶ ἔφθασαν νὰ ἀναπαραγάγωσι διὰ τοῦ μέσου τούτου ὁλοκλήρους σελίδας.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐφάνη καὶ Ἀγία Γραφὴ διὰ τοὺς πτωχούς, ἥτις ἐτυπώθη διὰ τοῦ μέσου τούτου. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς πινακικῆς τυπώσεως ἐγνωρίσθη, λέγεται, παρὰ τῶν Σινῶν ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος μετὰ Χριστόν. Ἀλλ' οἱ πίνακες οὗτοι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἱ ἀρχαὶ τῆς τυπογραφίας.

*

— *Ἰωάννης Γουτεμβέργιος.*

Ὁ Ἰωάννης Γουτεμβέργιος ὁ πατὴρ τῆς τυπογραφίας, ἐγεννήθη ἐν Μογοντιάκῳ τὸ 1405 ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας τῆς Γερμανικῆς ταύτης πόλεως. Μέρος τῆς νεότητός του ἔζησεν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Ἡ οἰκία αὕτη περιεκοσμεῖτο μὲ ἀλληγορικὰ κοσμήματα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν εἰκονογράφων τοῦ μεσαιῶνος. Ἐπὶ τῆς πύλης τῆς κυρίας εἰσόδου ἦτο γεγλυμμένη κεφαλὴ ταύρου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «τίποτε δὲν μοὶ ἀνθίσταται».

Δεκαπενταετὴς ὁ Ἰωάννης Γουτεμβέργιος στερηθεὶς τοῦ πατρός, ὅστις δὲν ἄφηνεν εἰς αὐτὸν κληρονομίαν εἰμὴ μικρὸν τι εἰσόδημα, ἀφῆκε τὸ Μογοντιάκον καὶ μετέβη εἰς Στρασβοῦργον.

Ἐκεῖ τοῦ ἐπῆλθε κατὰ πρῶτον ἡ ἰδέα νὰ δημιουργήσῃ τὴν νέαν τέχνην τοῦ πολλαπλασιάζειν τὰ ἀντίγραφα διὰ μοναδικοῦ τύπου, ὅστις κεκαλυμμένος μὲ παχεῖαν μεγάνην ἐπέτρεπε νὰ λαμβάνῃ τις ἐπὶ τοῦ χάρτου ὁάριστον ἀριθμὸν ἀντιτύπων τοῦ κειμένου. Δέκα ἔτη εἰργάσθη μόνος ἐν Στρασβούργῳ, ζητῶν τὸ μεγα μυστήριον, τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν, τὴν τυπογραφίαν.

Εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς ἀξιόλογα συμπεράσματα, ἀλλ' ὑποχρεωμένος διὰ τὰς ἐρεύνας του εἰς μεγάλα ἔξοδα, προσέλαβεν ὡς συνεταίρους τρεῖς συνδημότας του οἵτινες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παράσχουσι τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Αἱ δεκαετεῖς αὗται ἐργασίαι εἶχον φέρει πολυτίμους καρπούς. Ὁ Γουτεμβέργιος εἶχε φθάσει εἰς τὸ νὰ χαράττῃ εὐκόλως κινητὰ μετάλλινα γράμματα, ἀλλ' ἔμενεν ἡ εὕρεσις μετάλλου ἢ ἀρμοδίου κράματος πρὸς κατασκευὴν τούτων τῶν γραμμάτων πρὸς τὸν σκοπόν, εἰς ὃν προσδιωρίζοντο. Ὁ σίδηρος ἦτο πολὺ σκληρός, ἐτρώπα τὸ χαρτίον, ὁ μόλυβδος ἦτο πολὺ μαλακὸς συνεθλίβετο ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ πιεστηρίου. Ὡς πρὸς τὸ ξύλον δὲν ἤθελε παράσχει οὔτε ἰσχὺν οὔτε τὴν διάρκειαν τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τοιαύτην χρῆσιν.

Ἔπρεπε λοιπὸν διὰ κράματος μετάλλων τινῶν νὰ σχηματισθῶσι χαρακτῆρες, ἔχοντες τὸν ἀπαιτούμενον βαθμὸν τῆς σκληρότητος καὶ ὄντες ἐπιδεκτικοὶ νὰ χυθῶσιν εἰς τύπους.

Ὁ ἐφευρέτης προσήγγιζεν εἰς τὸ τέρμα, ἀλλ' αἱ μεγάλαι δαπάναι, αἵτινες προῆλθον ἐκ τοιούτων ἔργων καὶ δοκιμῶν εἶχον ἀφανίσει τοὺς γενναίους συνεταίρους του. Διὰ νὰ φθάσῃ λοιπὸν νὰ δημιουργήσουν τὸ ἔνδοξον ἔργον, ὅπερ μετεχειρίσθησαν οἱ ἑταῖροι τοῦ Γουτεμβεργίου δὲν ἐδίστασαν νὰ πωλήσουν τὰ σκεύη τῆς οἰκίας των, τὰ διαμαντικά των καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν πατρικὴν των περιουσίαν.

Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς τυπογραφίας ἐνδιαφέρει τόσον, ὥστε ὑπομιμνήσκομεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐβοήθησαν τὸν Γουτεμβέργιον διὰ τῆς περιουσίας των, οὗτοι ἦσαν οἱ Χαϊλμάν, Δρύζεν καὶ Ρίφ. Ὁ ἐπισυμβὰς θάνατος τῶν συνεταίρων του ἀπεθάρρυνεν αὐτόν, κατόπιν ὁ Γουτεμβέργιος κατεδιώχθη

Ὁ Γουτεμβέργιος

ὑπὸ τῶν δανειστῶν του καὶ ἀφῆκε καὶ τὰ ἔργα του καὶ τὸ Στρασβοῦργον.

*

— *Φαῦστος καὶ Σχαίφερος.—Θάνατος τοῦ Γουτεμβεργίου.*

Ἐπανελθὼν εἰς Μογοντίακον καὶ ἀφεθεὶς εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις ἐπανέλαβε τὴν διακοπεῖσαν σειρὰν τῶν ἔργων του. Σχεδιογραφεῖ, χράττει, κάμνει ἀληθεῖς ἀποπείρας τυπώσεως. Δυσηρεστημένος ἐκ τῶν ἐξαγομένων ἐπαναρχίζει κατὰ νέαν διεύθυνσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ ἔλειπον τὰ μέσα ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του ἐσχημάτισε νέαν Ἑταιρείαν μετὰ τοῦ Φαύστου. Ὁ Φαῦστος ἦτο πλούσιος χρυσοχός τοῦ Μογοντιάκου. Πανοῦργος καὶ πονηρὸς ἐδάνεισε μὲν χρήματα εἰς τὸν Γουτεμβέργιον, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα τοῦ νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν τὴν ὠφέλειαν τῆς μελετούσης τέχνης. Ἀφοῦ συνεπληρώθη ἡ ἐρεύρεσις, καὶ ὁ ἐφευρέτης ἀποκατέστη εἰς τὸ ἐξῆς ἀνωφελής, ὁ ἄπιστος Φαῦστος δὲν ἐσκέφθη πλέον εἰμὴ τίνι τρόπῳ νὰ ἀπαλλαχθῇ τοῦ Γουτεμβεργίου. Ἀσπλαγχνος τοκογλύφος ὤν, ἀναγκάζει τὸν Γουτεμβέργιον νὰ παραιτηθῇ τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα τοῦ ἀνῆκον εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐφευρεσεώς του, τὸν ἀποδιώκει ἐκ τῶν πιεστηρίων του. Δυστυχήσας διὰ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Φαύστου ὁ πατὴρ τῆς τυπογραφίας ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ καὶ πάλιν τὸ Μογοντιάκον. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Γουτεμβεργίου, ὁ Φαῦστος συνάπτει ἑταιρείαν μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Σχαίφερου πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν προϊόντων τῆς νέας ταύτης τέχνης. Τοὺς ἐργάτας του δυστυχοῦντας ἐκ τῆς διαγωγῆς του πρὸς τὸν ἐφευρέτην, ἀναγκάζει νὰ ὁρκισθῶσιν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅτι θέλουσι φυλάξει τὸ μυστήριον ταύτης τῆς ἐργασίας. Ὡς ἐγγύησιν τελευταίας ἀσφαλείας συσταίνει τὰ ἐργοστάσιά του ἐν τῷ μυχῷ σκοτεινῶν ὑπογείων καὶ κρατεῖ ἐκεῖ κλειδωμένους τοὺς ἐργάτας του. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐτυχιῶν του, ἐθέρισεν αὐτὸν ἡ πανώλης.

Ὁ Γουτεμβέργιος ἀφοῦ ἀφῆκε τὸ Μογοντίακον, περιεπλανήθη δέκα ἔτη ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ, καὶ ἄγνωστον πῶς ὁ ἐφευρέτης ἐτέρασε τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα ἔτη. Γνωστὸν μόνον ὅτι κατὰ τὸ 1465 ἐστερεῖτο τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ἐφιλοξενήθη παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Μογοντιάκου, ὅστις τὸν συγκατέλεξεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν εὐγενῶν του καὶ τοῦ προσδιώρισε σύνταξιν. Χάρν τῆς γενναίας, ἀλλὰ βραδείας ταύτης προστασίας, ὁ Γουτεμβέργιος ἠδυνήθη νὰ ἀφιερώσῃ τὰ τελευταῖα του ἔτη εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν τρόπων τῆς τυπώσεως. Ἀπέθανε τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1468.

*

— *Ἀνάπτυξις τῆς τυπογραφίας.*

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐφευρέτου τῆς τυπογραφίας (τὰ τέκνα τοῦ Γουτεμβεργίου), ὡς ὀνόματζον τοὺς ἐργάτας τυπογράφους, διεσπάρησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, νέοι μαθηταὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς προόδου.

Ἡ Ἑλβετία, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Γαλλία εἶδον μετ' ὀλίγον ν' ἀνοιχθῶσι τυπογραφεῖα μᾶλλον ἢ ἧττον σημαντικά. Τὴν ἀνακάλυψιν τῆς τυπογραφίας ὑπεδέχθησαν εὐνοϊκῶς οἱ πλειότεροι τῶν Ἡγεμόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. οἵτινες εἶνε ἄξιοι τῆς καθολικῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπειδὴ συνέδραμον τὴν προόδους ἀνακαλύψεως προωρισμένης νὰ ὁνοίξῃ τὰ ὅμματα τῶν λαῶν εἰς τὰ φῶτα τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ λόγου.

(Μετάφρασις)

Σάμος ΛΕΑΝ. Ι. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Βιογραφίαι μουσικῶν

Ριχάρδος Βάγνερ

Ὁ Βάγνερ ἐγεννήθη τὴν 22 Μαΐου 1813 εἰς Λειψίαν. Εἰς ἡλικίαν ἓξ μόλις μηνῶν ἔχασε τὸν πατέρα του. Ἡ μήτηρ του συνῆψε δεύτερον γάμον μετὰ τοῦ ἠθοποιοῦ καὶ ζωγράφου Geyer, ὅστις τοῦ ἔγεινε ἀλλοῖος προστάτης.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπρόκειτο ὁ μικρὸς Βάγνερ νὰ γίνῃ ζωγράφος, ἀλλ' ἡ φυσικὴ αὐτοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις παρεκίνησε τοὺς γονεῖς του νὰ τοῦ ἀφήσουν ἐλεύθερον τὸ στάδιον. Ἐνδεκαετὴς μόλις ἠσχολεῖτο ἐπιτυχῶς εἰς ποιήματα καὶ ἀνέγινωσκε τὸν Σαίξπηρ, τὸν ὁποῖον θεωμάζεν ὑπερβολικά. Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ὁ Βάγνερ ἐτόνισε δραματικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον παρεσταθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1833 ἔκαμε γνωστὸν τὸ ὄνομά του εἰς εὐρυτέρους κύκλους. Ἐγγραφεὶς φοιτητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας, ἠκολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας καὶ αἰσθητικῆς, μὴ παραμελῶν καὶ τὴν μουσικήν. Τῷ 1834 ἔλαβε θέσιν διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μαγδεβούργου καὶ ἐτόνισε τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελόδραμα «Τὴν νύμφην τοῦ Πανόρμου». Τῷ 1836 διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐν Κενισβέργῃ. Τέλος ἐν ἔτει 1838 ἐποίησε καὶ ἐτόνισε τὸ μελόδραμά του «Ριένζης» τὸ ὁποῖον παρεσταθὲν ἐπεκροτήθη. Ἔνεκα τοῦ μελοδράματός τούτου ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον, ἀλλὰ τὸ ἰστιοφόρον πλοῖον τοῦ ὁποίου ἐπέβη, παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Νορβηγίας.

Κατὰ τὰς φρικώδεις ἐκείνας τρικυμίας συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ μελοδράματός του, τοῦ ἐπιγραφομένου «Τὸ φανταστικὸν πλοῖον», τοῦ ὁποίου οἱ ἤχοι εἶνε ἀπήχησις τῆς ἀγρίας τῶν στοιχίων πάλης καὶ τῆς καταπληκτικῆς δυνάμεως εἰς τὴν φύσιν. Συνεπείᾳ παραστάσεως τοῦ «Ριένζη» ἐν Δρέσδῃ, διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον τῆς πρωτευούσης ταύτης.

Ἡ γνωριμία του μὲ τὸν διάσημον κιθαριστὴν Λίσε, ἤτο δι' αὐτὸν ἀφετηρία νέων θριάμβων, διότι ὄχι μόνον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ συνεξεύχθη, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ πενθεροῦ του κατώρθωσε νὰ παρασταθῇ ἐν Δρέσδῃ τὸ Μελόδραμά του «Lohengrin», τὸ ὁποῖον ὁμοῦ μετὰ τοῦ μικρὸν πρότερον δημοσιευθέντος «Tannhäuser» εἶνε οἱ δύο λαμπρότεροι αὐτοῦ μαργαρῖται.

Μεταξὺ τῶν ἀνθερμοτέρων τοῦ Βάγνερ θαυμαστῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος ὁ Β'. Ὁ Βάγνερ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν, καὶ κατὰ βασιλικὴν διαταγὴν ταφεῖσαν ἐν νεκρῷ τοῦ, μετεφέρθη εἰς Bayreuth καὶ ἐκεῖ ἐτάφη.

Σταμ. Π. Ζερβός

Ἡ χανδὴ γαροῶοῦλα

«Ἑλένη—Ἰωάννης!»

Τοὺς καλοῦν ἀκόμη μὲ τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα: Οἱ ἐραστά!

Ποὺ ὀλίγων ἐτῶν ὁ νέος καὶ πλούσιος μαρκήσιος Δὲ Κυπριάνη εἶχε νυμφευθῇ τὴν Νεαπολιτάναν ψαροπούλαν Ἑλένην Φράντσια.

Ὁ γάμος των ἦτο ὁ εὐτυχὴς ἐπίλογος ἑνὸς ἐρωτικοῦ μυθιστορήματος, τὸ τέλος μακροῦ καὶ ὀδυνηροῦ μαρτυρίου!

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰωάννου, ὁ γέρων μαρκήσιος Κυπριάνη, ἦτο ἄρχων ὑψηλῆς καταγωγῆς, σύμμαχος τῶν ἀρχαίων ἀντιβασιλέων. Ἦτο σκληρός, ὑπερήφανος, δεσποτικός.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πρὸς τὸν υἱόν του ἀγάπη εἶχέ τι τὸ ἄγριον. Αὐτὸν ἀπέβλεπε κάθε φιλοδοξία του καὶ ἡ ὑπερηφάνεια αὐτὸν ἀρεσῶρα.

— Παιδί μου, θὰ γίνῃς βασιλεύς!—εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τοῦ εἴπῃ.

Φίσει γλυκύς, συμπαθής, ἁπλοῦς, ὁ Ἰωάννης, προικισμένος μὲ ὅλα τὰ δῶρα τόσον τῆς φύσεως, ὅσον καὶ τῆς τύχης, δὲν ὠνειρεύετο ἐκ νεανικῆς ἡλικίας παρὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλευθερίαν... Ἡ πρὸς τὴν μητέρα του ὁμοιότης, μίαν λατρευτὴν Γαλλίδα—ἀποθανοῦσαν πολὺ γρήγορα—ἦτο καταπληκτική.

Ὅταν ἠδύναιτο νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον Κυπριάνη, ἡ χαρά του ἦτο νὰ τρέχῃ ἐλεύθερος καὶ μόνος ἐντὸς τῶν δασῶν τῶν πορτοκαλλεῶν, νὰ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τοῦ κατνίζοντος δηνεκῶς Βεζουβίου ἢ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ μεταβαίνων διὰ θαλάσσης πρὸς τὰς καταφύτους ἀπὸ δένδρα νήσους.

Καὶ ἐνῷ ὁ πατήρ του τὸν ἐδίδασκε νὰ ἐπωφελῆται τῶν περιστάσεων, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, αὐτὸς ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν ἀγνοιαν τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς.

Ἡμέραν τινα, ἐνῷ δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ, διέσχιζεν ἐντὸς ἑνὸς μικροῦ ἀκατίου κατὰ μῆκος τὴν μαγευτικὴν, ἀλλὰ καὶ κινδυνώδη παραλίαν τῆς Νικοπόλεως. Ὁ καιρὸς ἤλλαξεν. Ὁ Ἰωάννης προσεπάθησε νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν στοιχείων διὰ τῶν ἱστίων, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε...

Τὸ πλοῖον ἀνετράπη καὶ αὐτὸς κατεβυθίσθη.

Ἐνάγη; "Ὀχι, συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ εἶπεν ὅτι εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς καλύβης ἑνὸς ξεναγοῦ τοῦ Φράντσια.

Ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπον ἀλλ' αὐτὸς τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε, αὐτὴ σᾶς ἔσωσε, ἡ Ἑλένη, ἡ Παναγία μὲ τὴν χρυσὴν κόμην, ὁ ἄγγελος τῆς παραλίας.

— Ἡ σύζυγός σου;

— Ἡ κόρη μου, κύριε, τὸ μόνον πλάσμα ποὺ ἔχω καὶ ἀγαπῶ... Σᾶς εἶδεν ἀναχωροῦντα, ἐνῷ ὁ οὐρανὸς ἦτο μαῦρος καὶ σᾶς ἠκολούθησε... Σᾶς ἔφερε εἰς τὴν βάρκαν της... Ἰδέτε την.

Ὁ ναυαγὸς ἠγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἐκ ξηρῶν φύλλων κλίνης του καὶ μία θεία ὀπτασία τοῦ παρουσιάσθη: ἡ κόρη τοῦ ὁδηγοῦ ἢ ξανθὴ ψαροπούλα Ἑλένη, ἦτο ἐκεῖ χαρίεσσα, ἐξόχως ὠμμία.

Αὐτὴ ἡ τόσον γενναία, ἡ τόσον διαγτὴ πρὸ τῶν κινδύνων ἔτρεμε τώρα ἐκ συγκινήσεως!

— Ἑλένη, ἡ ζωή μου σοὶ ἀνήκει, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωάννης.

Μία νέα ζωὴ ἤρχισε διὰ τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Ἑλένην.

Ὁ γέρων μαρκήσιος Κυπριάνη, τρέμων· εἰς τὴν σκεψιν, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὸν υἱόν του, κατέστη ὁ προστάτης τῆς οἰκογενείας τοῦ Φράντσιου.

Ἡ ψαροπούλα ἀνετράφη δι' ἐξόδων του εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἔμαθε τὴν φοβερὰν εἰδησιν, ὅτι ὁ πατήρ της ἀπωλέσθη εἰς μίαν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, ὁδηγῶν περιηγητάς.

Ἡ μητέρα της εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὴν γέννησίν της...

Ἦτο ὀρφανή!

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου κατέστη δι' αὐτὴν σύμβολον ἀγάπης καὶ ἐλπίδος.

Καὶ οὐδὸς δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ αὐτήν, καὶ δὲν ἔζη πλέον εἰμὴ δι' αὐτήν!

Οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς ὡραίας του, ἦσαν ἡ ἀγνὴ συγκίνησις τῶν ἄνευ ὕπνου νυκτῶν του... Δὲν ὠνειρεύετο παρὰ νὰ ζήσῃ μαζῆ της εὐτυχής.

Ἐτόλμησε τέλος νὰ ἀνακοινώσῃ τὸν ἔρωτά του εἰς τὸν πατέρα του, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς του.

— Αἶσχος καὶ ἀτιμία!—ἀνέκραξεν ὁ γέρων εὐπατρίδης—Οἱ Κυπριάνοι θὰ τελειώσουν εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν ἑνὸς δυσναλούου γάμου, μετὰ αἰῶνας δόξης καὶ τιμῶν;.. Ὄχι, χίλιαις φοραῖς ὄχι! Ἐφ' ὅσον ἐγὼ ζῶ, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ!

— Πατέρα, θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ σᾶς παρακούσω.

— Θὰ σὲ ἀποκηρύξω, δυστυχῆ, καὶ θὰ σὲ διώξω βαναύσως!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;.. Ἡ Ἑλένη ἐγκατέλειψε τὸ μοναστήριον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ὁ Ἰωάννης Κυπριάνη, ὁ

Ὁ Μαρκήσιος Κυπριάνη ἀνεσήκωσε τὴν σινδόνην τοῦ τραυματίου υἱοῦ του....

ἀπειθὴς υἱός, ἐφυλακίσθη εἰς τὴν ἀρχαίαν φυλακὴν τῆς Νεαπόλεως!

Ἀλλ' ὁ ἔρως περιφρονεῖ τὴν πτωχείαν, περιφρονεῖ τὴν φυλακήν;

Οἱ ἐρασταὶ ἐφύλαξαν τοὺς ὅρκους των.

Ὁ Μαρκήσιος ὑπεσχέθη εἰς τὸν υἱόν του, μετὰ τὴς ἐλευθερίας, καὶ χεῖρα τῆς μελλοχοινῆς δουκίσσης Μαλφέρα ἐξαδέλφης του..

Ὁ Ἰωάννης ἐγραψε εἰς τὸν πατέρα του ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ κελλίου του.

«Ἀγαπῶ τὴν Παναγίαν μὲ τὴν χρυσὴν κόμην, καὶ θὰ μείνω πιστὸς εἰς αὐτήν!»

Ὁ μαρκήσιος προσέφερεν ἐξ ἄλλου χρυσὸν καὶ πλούσια μέρη εἰς τὴν Ἑλένην διὰ νὰ ἀπορνηθῇ τὸν υἱόν του.

Καὶ ἡ Ἑλένη ἀπήντησεν:

«Ἡ καρδία μου ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ὑποφέρει... Δὲν θὰ μὲ πείσετε!»

Ἀλλὰ τὸ ὄνειρον τοῦ μαρκησίου Κυπριάνη ἦτο νὰ νυμφευθῇ ὁ υἱός του τὴν φιλόδοξον δούκισσαν Δὲ-Μαλφέραν, τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος σύζυγος ηὐτοκτόνησεν ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον του, ἀφοῦ κατεσπατάλησεν ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ εἰς τὰ ὄργια.

Ἦτο σχεδὸν πτωχή, παρὰ τὴν ὑψηλὴν καταγωγήν της· φύσει ὑπερήφανος, ἀπότομος φιλήδονος, ἤλπιζεν ὅτι ἑνὰς δεύτερος γάμος, ὅπως αὐτός, θὰ τῆς παρεῖχε τὸν πλοῦτον.

Ἠγάπα σοβαρῶς τὸν Ἰωάννην ὅπως ἡ σεμνὴ Ἑλένη; Ἀ! ὄχι, ἀλλὰ τὸν ἐπεθύμει μετὰ πάθους! Καὶ ἦτο τόσον τολμηρά, ὥστε ἠδύνατο νὰ φτάσῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν εἰς τὸ ποθούμενον.

Ἀκολουθοῦσα μίαν δολίαν πολιτικήν, μετέβη καὶ εὗρε τὴν ἐρωμένην τοῦ Ἰωάννου, τῆς παρέστησε μεγαλειτέρας τοῦ ἀληθοῦς τὰς βασάνους τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἐτελείωσε λέγουσα:

— Σὲ ὀνομάζουν Παναγίαν, ἄγγελον τῆς παραλίας, ἀγνὴν παρθένον. Ἀλλὰ οὐ εἶσαι ἡ μόνη αἰτία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἰωάννου, τὸν ὁποῖον ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἀγαπᾷς! Ὦ σκληρὰ κόρη!.. Μια λέξις σου θὰ τοῦ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν... Ἀλλ' ὄχι, προτιμᾷς νὰ ἀποκληρωθῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ αἰχμάλωτος τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν σου.. Καὶ ὅμως δὲν θὰ σὲ νυμφευθῇ παρὰ εἰς τὸν τάφον ὁ πτωχὸς τρελλός.

— Ἔχετε δίκαιον, κυρία, ἐψέλλισεν ἡ Ἑλένη. Ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου Δὲ-Κυπριάνη δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς μίαν ψαροπούλαν. Δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀρνηθῶ, ἀλλὰ θέλω νὰ μὲ ἀρνηθῇ ἐκεῖνος.

— Γράψε του ὅ,τι σοῦ ὑπαγορεύσω, εἶπεν ἡ ραδιουργος δούκισσα, πατόπιν κρύψου δι' ὀλίγον καιρόν... Θὰ τὸν σώσῃς διὰ δευτέραν φοράν.

— Ναί, θὰ ὑπάγω πολὺ μακράν, πολὺ μακράν...

Καὶ ἔγραψε εἰς τὸν Ἰωάννην ὅ,τι ἤθελεν ἡ δούκισσα Μιτρέρα.

Ὁ φυλακισμένος παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ ἀπελπισιαν ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν της.

Ὅταν ἦλθεν ἡ νύξ, ἔθραυσε τὰς σιδηρᾶς κιγκλίδας τοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου του καὶ κατέβη κρεμασθεὶς ἀπὸ τὰς συνδόνας τὰς ὁποίας ἔσχισε καὶ ἔκαμεν εἶδος σχοινίου. Ἐφθασε μέχρι τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κορυφὴν ἀνῆλθε μετὰ ὑπερανθρώπους προσπαθείας. Καὶ ἐπήδησεν ἔξω τῆς φυλακῆς τοῦ.

Οἱ σκοποὶ ἠγρύπνουν... Τοῦ ἐφώναξαν νὰ σταθῇ, ἀλλ' αὐτὸς ἐτράπη πρὸς τὴν ὄχθην. Τότε οἱ σκοποὶ ἐπυροβόλησαν.

Τὴν αὐγὴν ἴχνη αἵματος παρετηρήθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Οἱ διῶκται του τὰ ἠκολούθησαν.

Τέλος τὸν ἐπανεῦρον κείμενον ἐκτάδην πρὸ τῆς καλύβης τῆς φίλης του...

Μία σφαῖρα εἶχε διαπεράσει τὸ στῆθός του, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συυθῇ ἕως ἐκεῖ.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν λίαν πρωὶ ἡ πτωχὴ ψαροπούλα εἶχε ἑτοιμάσει τὰς ἀποσκευὰς της διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, ἄγνωστον ποῦ νὰ ἐξρισθῇ.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καλύβης της καὶ εἶδε τὸν πολυαγαπημένον της ἠμιον καὶ αἱμόφυτον. Ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκάλυψε μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα.

— Θανατώσατέ με, παρακάλει, διότι ἐγὼ τὸν ἐρώνευσα!

Τὴν ἀπεχάρησαν ἀπὸ τὸν τραυματίαν καὶ ἐτοποθέτησαν τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἔπειτα προσκάλεσαν ἕνα ἰατρόν. Ὁ γέρων μαρκήσιος Δὲ Κυπριάνη καὶ ἡ δούκισσα Δὲ Μαλφέρα, πληροφορηθέντες τὸ συμβάν, ἠσυχτρέχτεν.

Ὁ Ἰωάννης, συνελθὼν διὰ τῶν φρονεμάτων τοῦ ἰατροῦ, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὴν Ἑλένην ἐνώπιόν του λυσίκομον, γονυκλίνη καὶ προσευχομένην.

— Δυνατὸν νὰ ζ

Τῆς ἐπέρασεν εἰς τὸ δάκτυλον τὸν δακτύλιόν του, καὶ τῆς εἶπε βραδέως :

— Ἑλένη Φοάντσια, εἶσαι ἡ μνηστὴ τοῦ ψαρᾶ Ἰωάννου...

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς ἱερεὺς ηὐλόγει τὴν ἕνωσιν τῶν εὐγενῶν ἐκείνων ψυχῶν.

. . . . . .

Ἀλλὰ ὁ μαρκήσιος Κυπριάνη δὲν ἠδύνατο νὰ ξήσῃ μακρὰν τοῦ μόνου τέκνου του.

Μετενόει.... μετενόει σκληρῶς ἔνεκα τῆς σκληρᾶς διαγωγῆς τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς τὸν υἱόν του.

Ἐπὶ τέλους τὸ πατρικὸν φίλτρον ἐνίκησε τὸν ἐγωϊσμόν. Ὁ Μαρκήσιος ἐπηνώρθωσε τὸ σφάλμα του καλέσας πλησίον του τὸν υἱόν του μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ μόλις πρὸ μικροῦ γεννηθέντος θυγατρίου των... Καὶ συνέζησαν ὅλοι εὐτυχεῖς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σητεία (Κρήτης) ΠΑΝ. Ε. ΑΓΓΕΛΑΚΙΣ

ΑΡΤΕΜΙΣ Ι. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

Μία ποιητικὴ ὑπαρξις δόσασα μόλις σῆμε ν' ἀνατείλῃ

Ἐν ἐκ τῶν ποιητικῶν της γυμνασμάτων, εἶνε οἱ ἑξῆς στίχοι :

Σ' αὐτὸ τὸ μάγο ὄνειρο
ἡ νειότη της διαβαίνει,
ἐκεῖ σὲ πευκοκρέβατο
παρθένα ξαπλωμένη.
Κρατᾷ στὸ χέρι της χαρτὶ
τῆς μοίρας της τραγοῦδι
σ' αὐτὴ τὴ πρόσκαιρη ζωὴ
οἱ ἥλιους ὑφαίνει
τοῦ τάφου της λουλοῦδι.

Εἰς τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς στίχους της διακρίνεται ἡ ποιητική της κλίσις.

Σπ. Νικολακάκης

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΠΤΗΝΟΝ

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχει πτηνὸν τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ἀργάλας. Εἰς παλαιὰν ἐποχὴν τὰ πτερά του ἦσαν περιζήτητα διότι ἐχρησίμευον διὰ κοσμήματα. Οἱ Ἰνδοὶ τὸ ὀνομάζουν Μαραβοῦτ καὶ πιστεύουν ὅτι εἰς κάθε Ἀργάλαν κατοικεῖ ἀπὸ μία ψυχὴ Βραχμάνος (ἱερέως). Οἱ Ἄγγλοι τὸ ὀνομάζουν ὑπασπιστήν, διότι ἀπὸ μακρὰν ὁμοιάζει μὲ Ἄγγλον ἀξιωματικὸν μὲ τὸ γελέκο καὶ τὸ ἄσπρο παντελόνι, ἐπειδὴ τὰ πτερά του ἐμπροσθεν εἶναι λευκὰ ἔχει δὲ μάκρος 12 μέτρων καὶ ὕψος ὅταν ἵσταται ὀρθιον 1 μέτρον καὶ 50 πόντους, εἶναι δὲ πολὺ ἄγριον.

Ἀνέκδοτον Δουμᾶ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς εἶχε λάβει περισσότερα παράσημα οἱουδήποτε ἄλλου θνητοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε δὲν εἶχε τόπον νὰ θέσῃ αὐτὰ ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐὰν ἤθελε νὰ τὰ φέρῃ· ἀντὶ τούτου ὁμως ἐξέθηκεν αὐτὰ ἐν ὀραίᾳ ταξει ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ἄνωθεν τῆς ἑστίας, πρὸς διασκέδασιν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτόν.

Φίλος τις ἐπισκεφθεὶς αὐτόν ποτε καὶ ἰδὼν τὴν πληθὺν καὶ ὡραιότητα τῶν παρασήμων τούτων, «Τί σοὶ ὑπενθυμίζουσιν ἄπασα, φίλε μου, αὐταὶ αἱ πομπόλυγες ;» εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Δουμᾶν. «Ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Δουμᾶς, μοῦ ὑπενθυμίζουσι τὸν μῦθον τῆς ἀλώπεκος καὶ τῶν ἀώρων σταφυλῶν!» πρὸς σύγχυσιν τοῦ φίλου του.

Δεισιδαιμονίαι περὶ τοῦ δακτυλίου

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἰουδαίοις ὁ δακτύλιος ἦτο σύμβολον τῆς ἐξουσίας. Ὁ Φαραὼ ἔδωκε τῷ Ἰωσὴφ τὸν ἴδιον αὐτοῦ δακτύλιον, ὅτε διωρίσθη οὗτος ἄρχων τῆς Αἰγύπτου. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀχασβερὸς ἔδωκε τὸν δακτύλιον αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀμὰν μετὰ ἐπισήμου διαταγῶν, ἄλλοτε δὲ εἰς τὸν Μαρδυλαῖον. Εἰς τοὺς δακτυλίους τῶν ἱερέων ἀπέδιδον καὶ θαυματοποιοὺς ἰδιότητας.

Ὁ γαμήλιος δακτύλιος τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, ὡς σπάνιον κόσμημα καὶ σήμερον δεικνυόμενος ἐν τῷ ναῷ τῆς Περουσίας, ἐθαυματούργησε τοσάκις ὥστε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ἐξεδόθη βιβλίον περὶ αὐτοῦ.

Τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ ἀόρατό τι ἐκέκτητο ὁ δακτύλιος τοῦ Φύκα, βασιλέως τῆς Λυδίας, καὶ ὁ ἐν τῷ ποιήματι «Morte d'Arthur» ἀναφερόμενος δακτύλιός τις τοῦ Ὀνέ, βασιλέως τῆς Λομβαρδίας, τῷ ἐδείκνυε ἀνθάστας τὴν ὀρθὴν ὁδόν. Ἐν Σουηδίᾳ τὰ κορδάκια λαμβάνουσι τρία κνώθια καὶ θέτουσιν ὑπὸ μὲν τὸ ἓν δακτύλιον, ὑπὸ δὲ τὸ ἄλλο νόμισμα καὶ ὑπὸ τὸ τρίτον μελανὴν ταινίαν. Ἐὰν πρῶτον ἀποκλυφθῇ ὁ δακτύλιος τότε ὑπανδρεύεται ἡ νέα ἐντὸς ἑνὸς ἔτους, ἐὰν δὲ ἀποκαλύπτεται πρῶτον τὸ νόμισμα θὰ λάβῃ πλούσιον σύζυγον, ἐνῷ ἡ ταινία σημαίνει ὅτι θ' ἀποθάνῃ γεροντοκόρη !

Αἱ Ρωσσίδες κόραι κρύπτουσι τοὺς δακτυλίους των ἐντὸς σειρῶν σίτου ἐσκορπισμένου ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ εἰσάγουσιν ἀλέκτορα ὀστις καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνακινῇ τὸν σῖτον. Ἡ νέα τῆς ὁποίας ὁ δακτύλιος θ' ἀποκαλυφθῇ πρῶτος θὰ ὑπανδρευθῇ πρὸ τῶν ἄλλων.

Ἐν Γαλλίᾳ ἔθετον ὑπὸ τοὺς πόδας χρυσοῦν δακτύλιον διαρκούσης τῆς τελετῆς τῆς στέψεως.

Καὶ ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου ἦσαν περιζήτητοι οἱ ἰαματικοὶ δακτύλιοι.

Ὁ Τραλλιανός, ἰατρὸς ζῶν κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα, συνίστα ἑνίοτε εἰς τινας ἀσθενείας δακτύλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ἐγκεχαραγμένος ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πνιγμὸς τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας.

Soudan *Γλαῦκος Ἀφρικανὸς*

Ἀνέκδοτον Λουδοβίκου 14ου

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος ἠρώτησέ ποτε τὸν γενναῖον Ἐλβετὸν συνταγματάρχην Κλέρκ, ἐὰν κατάγεται ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Ὁ δὲ γενναῖος στρατιώτης ἀποκρίνεται παρευθύς :

— Μεγαλειότατε, ὁ Νῶε εἶχε τρεῖς υἱοὺς ἐν τῇ Κιβωτῷ, δὲν εἰξεύρω ὁμως νὰ σᾶς εἴπω ποίος ἐκ τῶν τριῶν εἶνε προπάτωρ μου.

Κόρινθος *Κωνστ. Καραβᾶς*

Ἕνα μεσοφόρι ἀφορμὴ ἐφευρέσεως τῶν ἀεροστάτων

Γνωρίζετε ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τῶν ἀεροστάτων ὀφείλεται εἰς ἕνα μεσοφόρι ; Τὸ μεσοφόρι τὸ ὁποῖον αἱ ὑπέρκομψαι κυρίαι προσπαθοῦν τώρα νὰ καταρρήσουν, ἐξυπηρέτησε τὴν ἐπιστήμην !

Μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἀνναδῖ, μικρὰν πόλιν τῆς Γαλλίας, μία κυρία Μογγολφιὲ εἶχε πλύνει τὸ ἄσπρο μεσοφόρι, μετὰ ταῦτα ἐμάζεψε τὴν σοῦραν καὶ ἐκρέμασε τὸ ἐλαφρὸν ἔνδυμα ἐπάνω ἀπὸ τὴν θερμάστραν διὰ νὰ στεγνώσῃ γρήγορα, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξετάζεσε τὰς ἄλλας ἀσχολίας της.

Ὅταν εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ ζεστὸς ἀὴρ εἶχε μαζευθῇ ὑπὸ τὸ μεσοφόρι, τὸ ἐφούσκωσε καὶ τὸ ἔκρεμε πρὸς τὴν ὀροφήν. Ἡ κυρία Μογγολφιὲ ἔμεινε κατάπληκτος ἐνώπιον τοῦ θαύματος καὶ ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν σύζυγόν της.

— Ἔλα, ἔλα νὰ ἰδῇς !

Ὁ Μογγολφιὲ ἦλθε, εἶδε καὶ ἐνίκησε. Ἡ ἐφεύρεσις τῶν Μογγολφιέρων, τῶν πρώτων ἀεροστάτων συνετελέσθη.

Παροιμίαι

Ἔχει ὁ σάκκος ἄλευρα, Χριστὸς ἀνέστη δὲν ἔχει θάνατον πατήσας.

— Θὰ σὲ κάψω νὰ χάσῃς τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια.

— Ἡ ἀλεποῦ δὲν ἐχώρασε 'ς τὴν τρύπα της ἔπερνε καὶ κολοκύθια.

— Ἄστοχος ὁ νοῦς, διπλοῦς ὁ κόπος.

— Ἀπορία ψάλτου βῆξ.

— Βοὴ λαοῦ ὀργὴ Θεοῦ.

— Ἕνας κοῦκος δὲν βγάνει ἄνοιξι.

— Ἔλα παπούλη νὰ σὲ μάθω γράμματα.

— Γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κ' ἡ γλάστρα.

Δ. Κοκλάνης

Ντάμα Μπαστοῦνι

Εὔθυμος Κόσμος

Ἡ θέσις δημοσίου κήρυκος εἶνε κενή. Προσέρχεται τὶς ζητῶν νὰ διορισθῇ.

— Ξεύρεις νὰ φωνάζῃς ; ἐρωτᾶται.

— Βέβαια

— Πολὺ δυνατά ;

— Ὅσον θέλετε.

— Εἶχες ἄλλοτε τὴν θέσιν αὐτὴν ἄλλοῦ ;

— Ὄχι· ἀλλὰ εἶμαι 20 χρόνια παντρεμένος καὶ ἡ γυναῖκά μου καὶ ἡ πεθερά μου εἶνε κωφαί.

Ἔξοχος ἄγγλος ἰατρός, βαρέως ἀσθενήσας, ἀπώλεσεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν κόμην. Ὅτε δ' ἀνέρρωσεν, ἔλεγεν ἀστειευόμενος :

— Ὁ θάνατος μὲ εἶχεν ἁρπάξει ἀπὸ τὰ μαλλιά. Μόλις κατώρθωσα νὰ τοῦ ξεφύγω. Ἀλλὰ τὰ μαλλιά μου ὅλα ἔμειναν στὰ χέρια του.

— Ἔχετε ἀδελφοὺς κύριε Νικολάκη ;

— Ναί, ἕνα μόνον.

— Ἕνα μόνον ; Καλὲ τώρα ρωτοῦσα τὴν ἀδερφή σας καὶ μοῦ εἶπε πως ἔχει δύο ἀδελφούς.

Ἡ μήτηρ.—Ἄτακτε ! ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πᾷς νὰ πέσῃς στὴ λάσπη καὶ νὰ λερώσῃς τὸ κανονάκι σου ἐπανωφόρι !

Ὁ μικρὸς Πέτρος.—Μὰ τί νὰ σοῦ κάμω μαμά; Δὲν πράγτασα νὰ τὸ βγάλω ὅταν ἔπεφτα.

Σπυρ. Π. Τριπιτσέλης

Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον

— Ὁ Καισαροβασιλεὺς τῆς Αὐστρουγγαρίας εἶνε σήμερα 82 ἐτῶν καὶ ἔχει 64 ἔτη ποὺ βασιλεύει.

Ἀνέβη δηλαδὴ στὸ θρόνο, εἰς ἡλικίαν δεκαοκτὼ ἐτῶν.

— Οἱ Σάρται λαὸς τοῦ Τουρκεστὰν νυμφεύονται ὅλοι σὲ ἡλικίαν 15 ἢ τὸ πολὺ 17 ἐτῶν.

— Ἡ Ρωσσία εἶνε, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ἡ ἑστία τῶν Ἰουδαίων.

— Μέσα στὴν ἀχανῆ αὐτὴν χώραν τῆς Ἀρκτου, κατοικοῦν 6 ἑκατομμύρια καὶ 220 χιλιάδες ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ !

— Καὶ τώρα ποῦ ἦλθε ὁ λόγος γιὰ τὴν Ρωσσία, νὰ καὶ μία παροιμία τῶν Ρώσσων, ποὺ εἶνε πάρα πολὺ κολακευτική γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας.

— Ἕνας Τσιγγάνος γελᾶεται ἀπὸ ἕνα Ρώσσο, ἕνας Ρώσσος ἀπὸ ἕνα Ἑβραῖον, ἕνας Ἑβραῖος ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα καὶ ἕνας Ἕλληνας μονάχα ἀπ' τὸν διάβολο ἠμπορεῖ νὰ γελασθῇ».

— Κάθε χρόνο, οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου αὐξάνουν κατὰ 70,000.

— Ἐπίσης 'στὸ Βέλγιο κάθε πενῆντα χρόνια, ὁ πληθυσμὸς γίνεται μεγαλείτερος κατὰ ὅλο ἑκατομμύριο, ἐνῷ ἀπεναντίας στὴν Γαλλία χρόνο μὲ τὸν χρόνο ἐλαττώνονται οἱ κάτοικοι.

— Ἡ μεγαλείτερη σκάλα εἶνε μιὰ ποὺ ὑπάρχει 'στὴν Κίνα, 'στὸ ἱερὸ ὄρος Ταΐσάν.

— Ἀποτελεῖται ἀπὸ 6,000 σκαλοπάτια καὶ ἔχει ὕψος 2,000 μέτρων περίπου.

— Στὸ Μεξικὸ ἀνακαλύφθηκε ἕνα ἔξοχο ρολόϊ βοτανικό.

Διὰ τὰς Κυρίας καὶ Δεσποινίδας

[Συνταγαὶ διὰ τὰ χέρια σας]

Διὰ νὰ ἀποκτήσετε χέριαι λευκὰ σὰν τὸν κρίνο, πλένεσθε μὲ σαπούνι κατασκευασμένο μὲ τὰ ἑξῆς συστατικά :

Farine de féves	gram.	30
Poudre de yavon	»	100
Poudre de marrons d'Inde	»	30
Car fonate de soude	»	30
Sucre pulverisé	»	10

Πρέπει νὰ προφυλάττετε τὸ σαπούνι αὐτὸ ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὸν ἀέρα, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ θέτετε μέσα σ' ἕνα τενεκεδένιο κουτί, τὸ ὁποῖον νὰ κλείνῃ ἐρμητικά.

Τὸ ἴδιο κατορθοῦσται, ἂν ὅταν κοιμᾶσθε φορεῖτε γάντια βρεγμένα μὲ μυγδαλόλαδο.—Ρ.Ε.Α.

Ζαχαροπλαστικὴ

Τοῦρτα μὲ ἀμύγδαλον

Ζυγίγεις μὲ ὅσον βάρος ἔχουν τρία αὐγὰ βούτυρον Τεργέστης, μιλὴ ζάχαρι καὶ κοπανισμένα ἀμύγδαλα ἢ ψιλοκομένα. Τὸ βούτυρον θὰ δουλευθῇ καλῶς εἰς ἠθίνον δοχεῖον καὶ θὰ προστεθῇ ἡ ζάχαρις, 3 κρόκοι αὐγῶν, τὸ ἀλεῦρι καὶ ὀλίγην βανίλιαν ἢ φλοιὸν λεμονίου ξυστόν. Ἀνακατεύεις τὰ ἀμύγδαλα ὁμοῦ μὲ τὰ τρία ἀσπράδια ἀφροχτυπημένα, τὸ δὲ μίγμα κενώνεις εἰς φόρμαν ἀλημένην μὲ βούτυρον λυμένο καὶ τὸ ψήνεις εἰς φοῦρνον ἕως ὅτου ροδοκοκκινήσῃ.

Γ. Οἰκονομίδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Κορδώνην. Ἐλήφθη.— *Σπ. Δούκαν.* Ἐλήφθη.— *Ἐμ. Στεφανίδην.* Ἐλήφθησαν.— *Π. Πετράκην.* Ἐλήφθη.— *Χ. Παπαδάκην.* Ἐλήφθη.—*Γρ. Μπιληβανάκην.* Ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῇ δὲν θὰ σᾶς ἐπιστραφῇ.— *Κ. Σαμάραν,* Σάμον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Δὲν γνωρίζομεν.—*Α. Σένην.* Ἐπιταγὴ ἐλήφθη, χωρὶς καμμίαν εἰδοποίησιν.—*Δ. Πιτέλλον.* Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἡμερολόγιον ἐστάλη.—*Διον. Βιολάτον.* Συνδρομή σας πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη τῇ τῇ 30 Δεκεμβρίου.—*Ἀναστ. Μπογιατζῆν.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.— *Παρασχ. Στεφανίδην.* Ἐνεγράφητε διὰ μίαν ἐξαετηρίδα. Διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τόμων ἐχρεώθητε λεπτὰ 20.— *Γ. Ραπτόπουλον.* Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη.—Τόμοι ἐστάλησαν. Ἐχρεώθητε λεπτὰ 20.— Ἡ εἰκὼν ἀργότερα ἴσως εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ τὰ πολεμικὰ γεγονότα δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν.— *Σ. Στεφανίδην.* Εἶνε ἐλεύθερον. —*Πίπην Δ. Καμίρην.* Τὸ «Ἂς ἤμην» εἶνε πολὺ γνωστὸ ποίημα. Ἤτο ἐντελῶς περιττὸν νὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ τὸ ἀντιγράψετε. Συνεπῶς καὶ τὸ παζγράφημά σας δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ.—*Γλυκύμολπος ἀηδών.* Οἱ στίχοι σας μέσα δὲν εἶνε ἔξοχοι, ἀλλὰ θὰ τοὺς δημοσιεύσωμεν, διὰ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνωμεν. Εἶνε προτιμότερον αὐτὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ κάμνουν μερικοί, ἀντιγράφοντες ξένα ποιήματα καὶ θέτοντες κάτωθεν τὴν ὑπογραφήν των.—*Χαρ. Παπαδάκην.* Τὸ ποίημά σας εἶνε πολὺ μεγάλο διὰ πρωτόλειον. Προτιμήσατε τὰ μικρά. Ὅσον διὰ τὰ ἐγκεκριμένα ἄλλοτε ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι θ' ἀναθεωρηθῶν ἐξ αἰτίας ἀλλαγῆς εἰς τὴν σύνταξιν. —*Ι. Χριστοδουλάκον.* Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ὅσα ἐνεκρίθησαν παριμένουν τὴν σειρὰν των πρὸς δημοσίευσιν.— *Α. Ἀγαθοκλῆν.* Ὅλοι οἱ μεγάλοι οἱ μουσικοὶ προτιμῶνται. Πολὺ καλά.— *Ε. Παπαναστασίου.* Θὰ φροντίσωμεν.—*Ἀπτερον Νίκην.* Ἁπλούστερον ὕφος καὶ ὀλιγωτέρα ρητορικότης ἄλλοτε.—*Πάνον Δαμηλάτην.* Ἂν καὶ θὰ ἐφέρωμεν εἰς τὰ χειρόγραφα, στείλατέ το ἐκ νέου διὰ πάν ἐνδεχόμενον. — *Θεανὼ Παπαγιάννη.* Ἀληθεινότερον ὕφος καὶ περισσότερα παρατήρησις.—*Ἀνδρ. Καρύδην.* Ναί, καμμίαν παρεγραφήν, κανένα διγράμματάκι, ὅτι θέλετε ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ σύντομα, ἁπλὰ καὶ μὲ εἰλικρίνειαν.— *Κορίνθιον.* Βεβαίως δεχόμεθα.—*Νίκον Δαούλην.* Τπάρχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στίχοι καλοί, ἀλλὰ ὡς σύνολον δὲν εἶνε καλόν.—*Π. Κυθήριον.* Τὸ λογογράφημά σας ἐνεκρίθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Θὰ περιμένετε ὅπως περιμένουν ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν σειράν σας.—*Χ. Ζαχαράκην.* Ἡ μὴ δημοσίευσις προῆλθεν ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν διαγωνισμῶν. Τὰ 20 λεπτὰ ἐτέθησαν διὰ ταχυδρομικὰ τοῦ τόμου, διότι δὲν ἐστείλατε.—*Φ. Φακυριάδην.* Τπόλοιπον ἐξαμήνου συνδρομῆς ἐλήφθη.

Κ. Δαρνέταν, Στ. Ἰωαννίδην, Π. Καρμίρην, Η. Ἀναστασιάδην, Γλυκυλ. Ἀηδόν, Βίρ. Στρατάκη, Τ. Παπαθανασόπουλον, Ἀντ. Δραγάσην, Β. Ζάκκαν, Ε. Φωτάκην, Τ. Μερκάτην, Ν. Πετούσην, Γ. Κ., Ἐπιστράτου Θαλάσσης, Ε. Δ. Σεριάδην, Ἀγγ. Τσώμου, Ἀριστ. Ἀντωνίου, Κ. Πισσώνην, Ἀστερον Νίκην, Α. Ἀγαθοκλῆν, Ἀγ. Λάσκον, Γ. Καλομενόπουλον, Ν. Δαούλην, Σ. Δουκοπούλου, Α. Λάσκου, Γ. Μαρῖνον, Σ. Οἰκονομίδου, Κορίνθιον, Ι. Αἰμιλιανόν, Κ. Ε. Βλάχον, Ι. Μοσχίδην, Α. Λεβέντην, Δ. Καψάλην, Ι. Νικολάκον, Βασ. Μπόσακα, Α. Ἀκτιδοτόν, Κυρ. Παπαδόπουλον, Θέμιδα, Σ. Ἀτέσην, Ν. Κυπραῖον, Γ. Λεμπέσην, Χ..

Τὰ παρ' ἡμῶν σταλέντα λογογραφήματα ἐλήφθησαν.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἀττικόν.—Ὁ καλλίτερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ὁ Πατέ. Ταινίαι ἀριστουργηματικαί, μὲ μεγάλην ποικιλίαν. Δράματα διαρκείας 1—2 ὡρῶν ποριζόμενα ἀπὸ τοὺς μεγολειτέρους καλλιτέχνας τῆς Εὐρώπης. Ἐπίσης καὶ ἐξωφρενικαὶ κωμῳδίαι μὲ τὸν ἀμίμητον Μοξ. Λίνδερ. Τρεῖς ἀλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν.

Κυβέλης.— Κινηματογράφος, καθ' ἑκάστην 3—12 μ. μ. Ταινίαι 10 κινηματογραφικῶν κατοστημάτων, τῶν διασημοτέρων τῆς Εὐρώπης.

Πανελλήνιον.—Ὁ ὡραιότερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπεόγλου. Τρεῖς ἀλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Ὀρχήστρα Κρασσά.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μετὰ λύπης μας δηλοῦμεν, ὅτι ὅσοι εἰς τὸ ἑξῆς συλληφθοῦν, ὡς λογοκλόποι, θὰ καταγγέλωνται εἰς ἰδιαιτέραν στήλην τὰ ὀνόματά των.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς : Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ προκήρυξις λογοτεχνικοῦ.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Πύργος.—Κατόπιν ἐπανειλημμένων σιδηροδρομικῶν δυστυχημάτων, συμβάντων κατὰ τὴν στάσιν «Ἅγιος Ἰωάννης» τοῦ σιδηροδρόμου Πύργου Κατακώλου, ἀπεφασίσθη ἡ κατεδάφισις τοῦ κρηπιδώματος τοῦ σταθμοῦ τούτου. Αἱ ἐργασίαι ἀρχονται προσεχῶς. ***Τάκης Δ. Δημόπουλος***

Ἡράκλειον.—Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Σητείας κατὰ τὴν ὄγν τρ. ἐξελέγησαν: Πρόεδρος, ὁ καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν περίοδον κ. Ἰωάν. Ἀδαμάκης, Ἀντιπρόεδρος Γ. Βατσάκης, Γραμματεὺς Ἰωάν. Πλατανάκης, ταμίας Νικ. Ἱερεμίας, Μέλη Ἰωάν. Χαιμωνάκης, Νικ. Ἀρχατζικάκης, Γεώργ. Στεφανίδης. Διὰ τὸ Διαιτητικὸν τμῆμα ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Γ. Στεφανίδης, Ν. Ἀρχατζικάκης, Γ. Περογιαννάκης, Ι. Χαιμωνάκης, Γ. Βατσάκης, Ν. Βατσάκης, Ἐμμ. Δασκαλάκης.

Παντελῆς Ι. Καζαμίας

Ταταούλα Κων)πόλεως. — Ὑπὸ τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ καὶ Μουσικοῦ Συλλόγου «Ἀστέρος» ἐδόθη ἐν τῇ αὐρείᾳ αὐθούσῃ τῆς ἐν Ταταούλοις Ἀδελφότητος «Προόδου» μουσικὴ συναυλία πρὸς ὄφελος τοῦ μουσικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐναρξὶς ἐγένετο διὰ τῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Διαμαντίδου μανδολινάτας τοῦ Συλλόγου ζωηρῶς χειροκροτηρεῖσαν. Κατόπιν παρήλασε Κινηματόγραφος, μεθ' ὃ ὁ κ. Κουρούκλης ἐρασιτέχνης ἔπαιξε διὰ κιθάρας «σερενάταν». Μετὰ τὴν σερενάταν ἡ κυρία Μπακτρτζόγλου μετὰ τοῦ υἱοῦ της κ. Λάμπρου καὶ οἱ ἐρασιτέχναι ἀδελφοὶ Ἀπέργη κ. κ. Ἐμμανουήλ, Ἀλέξανδρος, Φραγκίσκος, δεσποινίς Αἰκατερίνη διὰ βιολίου καὶ Πάολος διὰ βιολονσέλου ἔπαιξαν διάφορα μουσικὰ τεμάχια ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων Εὐρωπαίων μουσικῶν. Τοὺς φιλοτίμους ἐρασιτέχνας ἐχειροκρότησεν ἐπανειλημμένως καὶ ἐνθουσιωδῶς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον ἀναγκάσαν αὐτοὺς νὰ παίξωσιν καὶ ὥραιον βάλς μὴ περιλαμβανόμενον εἰς τὸ πρόγραμμα. Μετὰ παρέλασιν κινηματογράφου ἡ Μανδολινάτα ἔπαιξεν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς «Μυκηνῆς Βοργίας», μεθ' ὃ ἡ ἐρασιτέχνις κυρία Βάρδογλου ἔπαιξε «σόλο» καὶ οὕτω ἐλήξεν ἡ ὡραία καὶ εὐαρεστήσασα καθ' ὅλα μουσικὴ αὐτὴ τελετή. Ἄξιοι συγχαρητηρίων εἶνε οἱ λαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συναυλίας ταύτης, κ. Κων. Γαλιανός, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἀστέρος», Δ. Τρωτάνος Δ. Βάρδογλους καὶ λοιποὶ ὧν δυστυχῶς μᾶς διαφεύγουν τὰ ὀνόματα. Ὁ γράψων τὰς γραμμὰς ταύτας θεωρεῖ καθῆκόν του νὰ ἐκφράσῃ τὰ εἰλικρινῆ του καὶ τὸν θαυμασμόν του εἰς τὴν Ἑλληνικωτάτην καὶ φιλότιμον Κοινότητα Ταταούλων εὑρισκουσαν τόσων σωματείων ἐκπαιδευτικῶν, φιλανθρωπικῶν, ἀθλητικῶν καὶ προτεταγνιστόσαν εἰς πᾶσαν ἐθνικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν ἐργασίαν.

Φραγκίσκος Π. Ἀπέργης

ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου ἀρ. 105
ΤΙΜαΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & Σ/ΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Πλοῦτος γεωμετρικῆς ὕλης. — Ἔντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.
Ἐργοστάσιον φακέλλων τέλειον.
Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἐξωφύλλων παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος.
Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκριβεια.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δημοσίευμα τῆς στήλης ταύτης.

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν' προτιμῶ καλλονὰς ἢ τοπεῖα. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς καὶ ταχεῖα μὲ νέα Ἑλληνικὰ γραμματόσημα. Δ)σις : «Ἐλευθέρα Ἑλλὰς» p. r. Francaise Candie Crète.

Παρακαλῶ θερμῶς τὸν γνωρίζοντα τὴν διεύθυνσιν τὸν ἐν τῇ πολέμῳ εὑρισκομένου ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ κ. Ἀναστασίου Βουΐ, ὅπως μοῦ τὴν γνωρίσει διὰ τῆς «Ἑλλάδος». Κ.Μ. Πάτραι

Δίδω D. M. C. Péra Con)ple. — Θερμῶς σᾶς παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἀποστείλητε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν σας εἴτε μέσῳ «Ἑλλάδος» εἴτε διὰ δελταρίου. Δ)σις Nicos Comninos 21 Chérif Pacha, Alexandrie Egypte.

Κύριε Γ. Θ. Πιτσικώνη, Ρίον. — Δυστυχῶς τὸ λεύκωμα τῆς «Ἰδλης» δὲν τὸ ἔλαβον ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι αὐτὴ κατετάχθη ὡς... ἁρπαζόν!... εἰς τὸν στρατὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ τὸ ταλειώσῃ...

Alexandrie Nicos Comninos

Δίδω Ἐρασμίαν Ζαριφάκη, Candie Crète.— Τίς ἡ ἀκριβὴς διεύθυνσίς σας ;

Alexandrie Nicos Comninos

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ἀλέκος Γιακουμόπουλος, Πασᾶ-λιμάνι Πειραιᾶ. Μέλος τοῦ ἐν Βελγίῳ Συλλόγου τῶν Καρτοφίλων «Libre Echange».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Πρὸς τὰ ἄνω. — Ἕλληνες στρατιῶται ἐκ τῶν φρουρούντων αἰχμαλώτους τῆς νήσου Μάκρης.

Πρὸς τὰ κάτω. — Ἕλληνες στρατιῶται προσφέροντες εἰς τοὺς αἰχμαλώτους σιγαρέττα.

Δ. Καλογεράς